

Desmond Ford

Pouze
Ježíš

Upravil Ritchie Way

Pouze Ježíš

**Viděli pouze samotného Ježíše.
(Matouš 17,8).**

Desmond Ford, Ph.D. et Ph.D.

Upravil Ritchie Way

Copyright © 2014 Desmond Ford

Poznámka jazykového redaktora:

Jsme si vědomi toho, že v některých situacích se v této knize prolínají významy slov Žid (jako příslušník národa) a žid (jako příslušník židovského náboženství). Jelikož v příběhu Ježíše jde o konfrontaci s židovskými věroučnými tradicemi mnohem více než s ideou národnosti, dáváme v následujícím textu přednost při psaní slova žid a jeho tvarů jednotné pravopisné podobě, psaní s malým písmenem (kromě odkazů k Pavlovu dopisu Židům), což odráží nejlépe realitu Ježíšovy doby a jeho životního příběhu.

ISBN-13: 978-1517169169

ISBN-10: 151716916X

Good News Unlimited

PO Box 973

Penrith NSW 2751 Australia

email: admin@goodnewsunlimited.org.au

www.goodnewsunlimited.com

Obsah

1: Ježíš – člověk a Bůh	1
2: Ježíšův svět: Doba, lidé a místo	5
3: Od Ježíšova křtu po jeho poslední dny	8
4: Ježíšův triumfální vjezd do Jeruzaléma	16
5: Ježíš vyučuje Řeky evangeliu	18
6: Ježíš odsuzuje nesprávné náboženství	21
7: Ježíšovo proroctví ohledně posledních dnů.....	24
8: Ježíš myje nohy svým učedníkům.....	28
9: Ježíš ustanovuje Večeři Páně.....	29
10: „Nedělejte si starosti,“ říká Ježíš.....	31
11: Ježíš – jediný zdroj ovoce	33
12: Ježíšův odkaz na rozloučenou.....	35
13: Ježíšova poslední modlitba.....	37
14: Ježíš v Getsemanské zahradě	38
15: Ježíš před soudem.....	44
16: Ježíš versus Kaifáš.....	46
17: Ježíš versus Pilát	48
18: Ježíš nebo Barabáš.....	50
19: Ježíš na kříži	53
20: Sedm Ježíšových výroků pronesených na kříži.....	55
21: Lidé u kříže.....	59
22: Co se můžeme naučit z Golgoty.....	61
23: Ježíš odpočívá v hrobě	65
24: Ježíšův prázdný hrob	66
25: Ježíš v Galileji.....	68

1: Ježíš - člověk a Bůh

Nejvlivnějším člověkem v celé historii lidstva je bezesporu Ježíš Kristus. Dnes uznává toho, kdo svým příchodem na svět rozdělil historii milníkem „*před Kristem*“ a „*po Kristu*“, třetina všech lidí na zemi.

Nedělejme stejnou chybu jako někteří, kteří zahrnují Ježíše Krista do stejné kategorie, jako jsou jiní náboženští vůdcové. Ti jsou totiž od Ježíše tak odlišní, jako je odlišná den a noc. Kdybyste si přečetli například korán, nenašli byste v něm ani jednou jméno Mohamed. Kdybyste do detailu prohledali stará budhistická písma, jméno Buddha byste tam také neobjevili ani jednou. Ale když čtete Nový zákon, naleznete jméno Ježíše Krista na téměř každé stránce, mnohdy i častěji. Velký učenec W. Griffith Thomas napsal: „Křesťanství je jediné náboženství na světě, které spočívá na osobě jeho Zakladatele.“

Zamysleme se na tímto: Kristus je jediný člověk, který kdy žil a prohlásil o sobě, že je Bůh, a přesto ho i nejevzdělanější lidé jeho doby považovali za duševně zdravého. Také jeho vliv na lidstvo byl větší než vliv kohokoli jiného. Sokrates a Aristoteles vyučovali každý 40 let, Platón dokonce 50, ale kdybychom sečetli vliv všech tří, byl by naprosto titěrný ve srovnání s významem Krista, který vyučoval pouze tři a půl roku. Žádný jiný učitel nevynechal ze svých učení věci, které byly nedůležité, pomíjivé anebo přímo falešné, a žádný jiný učitel nevolil pouze ty věci, které byly věčné a měli platnost pro celý svět.

Který jiný učitel se odvážil tvrdit, že jeho učení vytrvá věčně? Ježíš prohlásil: „Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou“ (Mat 24,35) a my můžeme každý den zažívat nové, čerstvé důkazy tohoto jeho výroku. Každá nová generace nachází v Ježíšově učení něco nového, svěžího a inspirativního. Když se ohlédneme do historie doby „po Kristu“, můžeme sledovat, jak byla Kristova slova postupně přetavena do zákonů, církevních doktrín, přísloví, do slov útěchy a podpory, ale nikdy nezanikla.

Ježíš Kristus pronesl ještě mnoho dalších výroků, které dokládají jeho kompletní vědomí toho, jaký bude mít vliv na svět. Žádný jiný učitel toto nikdy neudělal. Přemýšlejme nad tímto veršem: „Já jsem světlo světa: kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“ (Jan 8,12). Kdyby tento výrok pronesl kdokoli jiný než Kristus, bylo by to považováno za velmi troufalé. Ale to, že jeho prohlášení zůstává pravdivé i po dvaceti staletích, dosvědčuje, že Kristus nebyl pouze obyčejným člověkem.

Od tohoto Galilejčana pochází nekončící zdroj dobra pro celé lidstvo. Nikdo jiný v historii neměl na svět tak blahodárné působení.

Kdybychom odstranili z galerií, hudby, literatury, dobročinnosti, z laskavosti a soucitu vše, co v nich pochází od Krista, jak málo by toho zůstalo!

Ježíš řekl: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všecky k sobě“ (Jan 12,32). Toto tvrzení ukazuje, že vnitřní život a jednotící činitel křesťanství je osoba – nikoliv filosofie – a že tou osobou je nazaretský tesař. V duchovních institucích a v náboženství obvykle nacházíme základní soubor věroučných pravidel, systém doktrín, nikoliv osobu. Jak odlišné je křesťanství! Srdcem křesťanství je Ježíš Kristus.

Vzpomínka na nejvýznamnější osobnosti lidstva v nás budí respekt, obdiv a úctu, ale ne spontánní lásku. Zamysleme se nad vlivem, jaký v dějinách posledních dvou tisíciletí zanechali ti největší z osobností, vzpomeňme nejen na Sokrata a Platóna, ale třeba i na Mojžíše, Davida a stovky dalších velkých jmen. Žádný z nich se nemůže měřit s přitažlivostí Ježíše Krista.

A vzpomeňme si také na Kristovo ujištění, že jeho církev bude věčná i přesto, že v ní budou přítomné i „špatné ryby“ a „plevel“ (viz Matouš 16,18, 13,37-40 a 13,47-50) a k tomu si přidejme Ježíšovo sebejisté přesvědčení o tom, že je zmocněný kázat evangelium celému světu. Evangelium, které bude dávat sílu mužům i ženám až do konce světa (viz Matouš 28,19-20 a Skutky 1,8). Opět musím zdůraznit, že v celé historii nebo třeba literatuře nenajdeme žádné podobné předpovědi, které by byly takto dlouhodobé a přesné.

Přemýšlejme o tom, co o sobě tvrdil tento muž z Nazareta, který neměl v kapse ani halčů a podle lidských měřítek neměl žádnou světskou moc. Tento muž o sobě říkal:

- že mu je dána všechna moc na nebi a na zemi (Matouš 28,18)
- že plně vládne nad přírodou (Marek 4,39, 41)
- že mu patří andělé v nebi (Matouš 16,27)
- že ho mají lidé milovat víc než svůj život nebo své rodiny (Matouš 10,37, 38, Lukáš 14,26)
- že je Spasitel všeho lidstva (Lukáš 19,10)
- že může odpouštět hříchy (Matouš 9,2)
- že bude konečným soudcem nad každým člověkem (Matouš 25,31-46)
- že byl před Abrahamem a byl v Boží slávě ještě dřív, než existoval svět (Jan 8,58, 17,5).

Kristova prohlášení o sobě samém dokonce obstály i ve zkoušce, která se na první pohled jevila jako jeho prohra. I na kříži se Ježíš Kristus choval jako Král věčnosti, slíbil ráj kajícím a tiše se přimlouval za své nepřátele.

Lze říci, že nejpřirozenějším vysvětlením ohledně Krista je, že byl nadpřirozenou bytostí. Pokud byl dobrý, tak musel být Bohem, jak říkal, protože dobrý člověk o sobě

nelže (viz Jan 14,8-9). Když popisoval své poslání na zemi, Ježíš řekl: Pán „mě pomazal, abych kázal radostnou zvěst chudým, poslal mě vyhlásit svobodu uvězněným, navrácení zraku slepým a osvobození utlačěným“ (Lukáš 4,18).

A on tak činil. Chodil a dělal dobro a uzdravoval všechny, které ovládal satan. Nikde, kudy Ježíš prošel, nezaznělo v celých vesnicích v žádném domě úpění nemocného, protože Ježíš uzdravil všechny nemocné. Každý čin jeho života byl naplněný láskou, milosrdenstvím a soucitem. Nebáli se k němu přiblížit ani ti nejchudší a nejobyčejnější lidé, i malé děti cítily, že je Ježíš přitahuje. Rády mu vylezly na kolena a dívaly se do jeho tváře. Ježíš nebyl nikdy nepřijemný, nikdy zbytečně neřekl přísné slovo a nikdy neublížil citlivé duši. Slabé neodsuzoval. Říkal pravdu, ale vždy s láskou. Káral pokrytectví, nevíru a hanebnost, ale v jeho hlase byly slyšet slzy. Jeho život byl životem sebezapření a promyšlené péče o druhé. V jeho očích byla cenná každá lidská duše. (E.G. Whiteová: Cesta ke Kristu, 1. kapitola).

Kristus je jediný člověk, který se narodil a žil s tím, že jeho narození i život byly předznamenány životy jiných lidí v bibli.

- Je nazýván druhým Adamem (Římanům 5,15, 1. Korintským 15,45), protože oběma byl otevřen bok. Adamovi proto, aby z jeho žebra mohl stvořit Bůh jeho nevěstu, Evu. Podobně byl i Ježíšovi otevřen na kříži bok, aby mohla mít jeho nevěsta – církvev – věčný život.
- Jákobovi se zdál sen o žebříku, který vedl ze země nahoru až do nebes (Genesis 28,12). Ježíš řekl, že on sám je tím žebříkem, který spojuje člověka s Bohem (Jan 1,51).
- Závistiví bratři prodali Josefa do otroctví, ale Bůh použil jejich zradu k tomu, aby zachránil celou Josefovou rodinu (Genesis 45,5). Stejně byl ze závisti zrazen a prodán nepřátelům i Ježíš Kristus, ale Bůh ho použil k tomu, aby svým činem zachránil svět. A stejně – jako se stal Josef vládcem nad svými bratry, tak se i Kristus stal Pánem nad celým světem.
- Mojžíš řekl, že Mesiáš bude někdo jako on (Deuteronomium 18,18). Mojžíš, který vyvedl Izrael z Egypta, byl předobrazem Krista, který vyvede svoji církvev ze zajetí hříchu a pekla.
- Židovské slovo Joshua odpovídá řeckému slovu Ježíš. Právě tak, jako Joshua zvítězil nad všemi nepřáteli Izraele a dal svému národu do vlastnictví pozemský Kanaán, tak Ježíš přemohl všechny své nepřátele a dal nám nebeský Kanaán.
- Samson, který při své smrti zabil víc nepřátel než během celého svého života, byl zobrazením Krista, který dosáhl většího vítězství svou smrtí na kříži, než dosáhl během svého života.

- David je obrazem Krista, protože Kristus je u Ozeáš 3,5 nazýván Davidem a bylo předpovězeno, že Kristus bude sedět na trůně Davidově (Izajáš 9,6).
- Zrovna tak, jako postavil Šalamoun k oslavě Boha v době míru velkolepý chrám úplně v tichosti, bez úderů kladiv (1. Královská 6,7), tak postavil Ježíš svůj duchovní chrám – církev – také v pokoji, bez jakéhokoliv válečného ryku.
- Jonáš, který byl tři dny v břiše velryby, byl předznamenáním toho, že Ježíš Kristus bude stejnou dobu v hrobě (Matouš 12,40).
- Právě tak, jako nejvyšší židovský kněz vstupoval jednou za rok do Svatyně svatých s krví smíření, tak vstoupil Ježíš do Boží přítomnosti se svou vlastní krví smíření – za odpuštění hříchů celého světa (Židům, kapitoly 7-10).

V prvních kapitolách Janova evangelia se Kristus odvolává na jeho předobrazy a symboly ve Starém zákoně. Jmenujme například Jákobův žebřík, chrám, bronzového hada, vodu tryskající ze skály, manu nebo ohnivý sloup.

2: Ježíšův svět: Doba, lidé a místo

Palestina leží na jihozápadním konci Úrodného půlměsíce, který spojuje údolí Eufratu a Tigridu s údolím Nilu. Je to místo pevninského propojení mezi kontinenty Evropou a Asií a mezi Asií a Afrikou.

Hranice Izraele tvořila na východě poušť, pahorky Zajordání, údolí Jordánu na východě, „velká a hrozná poušť“ na jihu, Středozevní moře na západě a Libanonské pohorí na severu.

Země je dlouhá asi 225 km, na severu široká zhruba 40 km a na jihu asi 130 km. V době Ježíše Krista to byla úrodná země, kterou kromě dešťové srážek bylo možné zavlažovat ze studní, mnoha pramenů, řek a jezer. Krajina bohatá na stromy a známá svými plody. Dařilo se tam nejen ječmenu a pšenici, ale i hroznovému vínu a granátovým jablkům.

Tropické údolí Jordánu leží u Galilejského jezera 208 metrů pod úrovní moře a v oblasti Mrtvého moře až 403 metrů pod mořem. Je to nejnižší položená vodní hladina na zemi. Ale Jeruzalém, který je od Mrtvého moře vzdálený jen asi 24 km a od Středozevního moře zhruba pouze 56 km, má nadmořskou výšku 683 m nad hladinou moře a někdy tam i sněží.

V Palestině bylo identifikováno více než tři tisíce druhů výtrusných a kvetoucích rostlin. Díky rozdílům v nadmořské výšce, podnebí a díky různým vlastnostem půdy se tam nacházejí rostliny typu horského, pouštního i středozevního klimatu. Po většinu roku jsou kamenité svahy kopců pusté a neúrodné, ale na jaře krajina velkolepě rozkvétá. V dávných dobách žili v rozmanitém klimatu Palestiny lvi, medvědi anebo hroši. Dnes tam můžeme nalézt sto třináct druhů savců, tři sta osmdesát čtyři druhů ptáků, devadesát druhů plazů a obojživelníků a více než čtyřicet druhů sladkovodních ryb.

Jeruzalém je postavený na malé náhorní plošině obklopené pahorky. Někdy bývá toto město nazývané také „městem sedmi pahorků“. Jeho vyvýšená poloha je zmíněna i v Písmu: ...a poutníci „vystupují“ nahoru do Jeruzaléma. Jeruzalém je vlastně jedno z nejvýše položených hlavních měst na světě. Byl několikrát zničený a znovu vystavěný, pravděpodobně vícekrát než kterékoli jiné město na světě.

Jelikož se sutiny zničeného města stávaly vždy základem pro další, novou výstavbu, je třeba si uvědomit, že město, kterým procházel Ježíš Kristus se nyní nachází asi 4 a půl metru pod úrovní ulic, na kterých se pohybují dnešní poutníci.

Nazaret, vesnice, kde Ježíš strávil většinu svého mládí, je podle mého názoru jedno z nejkrásnějších míst na zemi. Leží v nízké pahorkatině v chráněném údolí severně od Meggida, zhruba v polovině vzdálenosti mezi Galilejským jezerem a Středozevnímořím. Ke Středozevnímu moři je to z Nazaretu sedm hodin chůze, do Tiberiady u Galilejského jezera asi 5 hodin a do Jeruzaléma 3 dny. Za vesnicí se zvedá pahorek vysoký asi 152 m.

Z této vyvýšeniny jsem měl možnost obdivovat jedny z nejkrásnějších výhledů na světě: na Galilejské pohoří s horou Hermon, která se nad nimi zvedá na severu, hřeben hory Karmel, pobřeží Týru a třpytivé vody Středozemního moře na západě. Na východě pak zalesněnou oblast hory Tábor a na jihu je možné přehlédnout celé slavné Jizreelské údolí. Bezpochyby si Ježíš jako dítě tyto scenérie pevně spojené s historií dob minulých a s proroctvími dob budoucích často prohlížel.

Lidé Palestiny

Mezi napsáním poslední knihy Starého zákona a prvních příběhů Nového zákona uplynulo 400 let. Za tu dobu došlo v Palestině pochopitelně k velkým změnám. Změnil se jazyk židů a objevily se nové zvyky, myšlenky, sekty a instituce.

Velké změny se odehrály v politickém uspořádání. Po babylonském exilu řídili zemi vysocí kněží, ale pak přišli Římané a veškerou strukturu změnili. V Jeruzalémě vládl král Herodes Veliký, uzurpátor a loutka mocného Římského impéria. Palestina byla rozdrobená na drobné oblasti, kterým vládli drobní vladaři.

Instituce určená pro správu židů, tak zvaný Sanhedrin, sice existovala, ale jeho moc byla značně omezena Římem. Srdcem náboženských obřadů byl chrám, ale ještě důležitější byla pro obyvatele Palestiny synagoga. Synagogy byly v tehdejší světě všude, kde Ježíš působil. Nezapomínejme, že v jeho době tvořili židé desetinu obyvatelstva tehdejšího světa, ale jejich vliv byl několikanásobně větší, než by odpovídalo jejich počtu.

Kněží se počítali na tisíce a od prostého lidu vyžadovali loajalitu. Obyčejní lidé většinou neuměli číst, kdežto kněží ano. Slovo *rabi* znamená „můj učitel (Tóry)“. Nejvýznamnější náboženskou vrstvou byli farizeové, kteří horlili pro tradicionalismus a patriotizmus. Mnozí z nich věřili, že jsou oblíbenci nebes a často pohrdali prostými lidmi, o kterých se domnívali, že nejsou hodni spasení.

Farizeové ctili mnohé věroučné tradice a zvyky, které nevycházely z bible. Většina učenců, kteří vysvětlovali Písmo, byli právě farizeové, a ti – jako by se vyžívali v tom, aby nakládali na prostý lid náboženská břemena, která pro ně bylo těžké plnit. Zvláště obtížná byla pravidla farizeů o správném zachování dne odpočinku – sabatu. Je ale třeba zdůraznit, že to byli právě farizeové, kteří vyhlíželi příchod Mesiáše.

V opozici k farizeům byl teologický názorový proud – tak zvaní saduceové. Saduceové tudíž popírali některé tradice, aby tak omlouvali pohodlnější, méně přísný životní styl. Mísili se s nežidovskou populací, často přijímali řeckou kulturu a popírali zmrtvýchvstání. Byli mnohem bohatší než farizeové a učitelé Písma, a proto se nadřazovali nad ostatní, kteří do jejich společenské třídy nepatřili.

Doba

Apoštol Pavel řekl, že Ježíš přišel na svět „když se naplnil stanovený čas“ (Galatským 4,4). A Marek v první kapitole svého evangelia píše, že když Ježíš přišel do Galileje a

poprvé kázal, byla jeho první slova „Naplnil se čas“ (Marek 1,15).

Existuje mnoho důkazů o tom, že během mnoha staletí před narozením Ježíše Krista předpovídali učenci příchod velkého člověka, Pána, který uvede novou dobu. Písemné památky učenců, kteří tuto předpověď zdokumentovali, najdeme například v literatuře Říma před obdobím křesťanství. Jedním z nejdůležitějších důkazů o příchodu Pána nalezneme u Platóna, který také předpověděl strašný osud „toho, který bude nekonečně dobrý“.

Vergilius psal o příchodu mimořádného dítěte, ale Platón, který žil o několik staletí před ním, předpověděl i Mesiášovu smrt na kříži. Platón ve svém díle mluví o skutečně spravedlivém a vznešeném muži, který bude žít jako prostý člověk, ale bude obviněn, že je nejhorší z lidí, „...bude bičován, mučen, vypálí mu oči a nakonec, poté, co zakusí všechna muka, bude nabodnut na kůl nebo ukřižován“.

Doba, do které se narodil dlouho očekávaný Mesiáš, byla doba naplněná zoufalstvím. Celé Středozeří poklesávalo do propasti nepopsatelné smyslnosti, zoufalství a beznaděje a zdálo se, že žádná cesta ven nevede. V Římské říši bylo kolem 60 milionů otroků, kteří představovali veliké procento tehdejší světové populace. A tam, kde existuje otroctví, se život člověka pochopitelně moc necení a utrpení nenachází mnoho soucitu. V té době páchalo hodně lidí sebevraždu, manželství a rodiny se rozpadaly, náboženství už bylo pouhou pověrou a filosofie plná dekadence.

Svět byl zralý pro příchod Mesiáše.

Pax Romana¹, snadné cestování a celosvětový společný jazyk (Koiné²), důraz na individualitu, který měl za následek, že lidé se více zajímali o věčnost, celosvětová diaspora židů a jejich svatá písma – to vše dláždilo cestu pro příchod Ježíše a jeho evangelia. Mesiášské proroctví u Daniela 9,24-27 udržovalo naději v těch, kteří se těšili na příchod zaslíbeného Mesiáše. V proroctví se psalo o tom, že zhruba 500 let poté, co se židé vrátili z babylonského zajetí do Jeruzaléma, se objeví vytoužený Vykupitel.

---

¹ Pax Romana – dlouhé období relativního míru po celém území Římské říše zhruba mezi roky 27 př. n. l. a 180 n. l.

²Koiné – dialekt řečtiny, ve kterém byly napsány knihy Nového zákona, pravděpodobně Alexandrijská řečtina.

3: Od Ježíšova křtu po jeho poslední dny

Narození a křest

Ten, pro kterého svět neměl místo, ležel ve stáji. Byl nahý a bezmocný, velmi milovaný, ale také nesmírně nenáviděný. Stejně tomu bylo, když přišla Golgota. Přestože nebe ukázalo znamení prostřednictvím hvězdy na východě, plánoval král Herodes jeho smrt. Když pak byl Ježíš na kříži, nebe znovu potvrdilo jeho výjimečnost tříhodinovým zatměním, ale ti, kteří jej ukřižovali, nečinili pokání.

Do Betléma přinesli mudrci Ježíši myrhu a stejnou vonnou substancí bylo pomazáno jeho tělo po smrti.

Kromě toho, že víme, že Ježíš pracoval jako tesař, známe toho o jeho prvních třiceti letech života velmi málo.

Křest

Při svém křtu Ježíš odložil nástroje svého řemesla a přijal práci duchovní služby. Ta pak trvala přibližně tři roky: první rok byl Ježíš jen málo známým služebníkem, druhý rok byl na vrcholu popularity a třetí rok narážel na odpor.

Po křtu odvedl Duch svatý Ježíše na poušť, aby byl pokoušen ďáblem (Marek 1,12-13). Po šesti týdnech postu k němu přišel ďábel se třemi velkými pokušeními. Ďábel nepokoušel Ježíše v nízkých lidských pudech (např. k spáchání cizoložství), protože Kristus neměl nízkou přirozenost hříšného člověka. Naopak, ďábel ho pokoušel k tomu, aby použil svou božskou přirozenost (aby proměnil kameny na čerstvý křupavý chléb, a tak zahnal svůj hlad). Ale Ježíš, který se ztotožnil s námi, odmítl použít jakoukoli nadpозemskou moc pro svůj vlastní prospěch.

Podle Jana strávil Ježíš první rok svého působení převážně v Judeji. Tam také k sobě povolal své první učedníky, očistil chrám a v noci se setkal s Nikodémem.

Kniha Janova

Nejduchovnější knihou, která kdy byla napsána, je Janovo evangelium. První tři evangelia (Matoušovo, Markovo a Lukášovo) byla napsána pro Židy, Římany a Řeky (v uvedeném pořadí), ale Jan napsal své evangelium pro celou církev. Jan použil jako rámeček svého evangelia obraz židovské svatyně – s jejím oltářem pro oběti, umyvadlem pro očistu rukou a nohou, stolem pro předkládání chlebů, sedmiramenným svícem, zlatým kadidlovým oltářem, svatou schránou pro Desatero a zlatým příkrovem vykoupení na svaté schráně.

Jan začíná své evangelium obrazem Jana Křtitele, který ukazuje na Ježíše a prohlašuje: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29). Tím Beránkem,

který sám sebe nabídne jako oběť za náš hřích, byl Ježíš.

Na umyvadlo ve svatyni poukazuje Jan slovy: „Nikdo nemůže vejít do království Božího, jestli se nenarodí z vody a z Ducha“ (Jan 3,5). Jan dále poukazuje na stůl předkládání chlebů, když cituje Ježíše: „Já jsem chléb života“ (Jan 6,35) a dále pak upozorňuje na Ježíšova slova, která dokládají, že on je skutečným svícem: „Já jsem světlo světa“ (Jan 8,12).

Tak jako kadidlo pálené na oltáři vystupovalo přes oponu nahoru k Bohu, tak i modlitby, které vysíláme ve jménu Ježíše Krista, vystupují nahoru k Bohu (viz Zjevení 8,3-4). Ježíš řekl: „A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním“ (Jan 14, 13-14).

18. a 19. kapitola Janova evangelia představují Krista jako zlatý příkrov (víko) svaté schrány pokropený krví jeho vlastní oběti.

Další podobnou zákonitostí v Janově evangeliu je důraz, jaký klade na sedm zázraků před ukřižováním. Tyto zázraky ilustrují proměňující se Ježíšovu moc v našich životech. Nacházíme v nich transformaci smutku v radost, nemoci do zdraví, paralýzy v plnou energii, hladu v nasycení, úzkosti v pokoj, temnoty ve světlo a smrti v život. V těchto zázracích nám je poskytnutý obraz proměny, ke které dochází v životě každého člověka, který přichází k Ježíši.

Těchto sedm proměn odhaluje Ježíšovu moc nad každou situací a okolností. On je Bohem kvality (proměnil vodu ve víno), je Bohem kvantity (nakrmil pět tisíc mužů a jejich ženy a děti z pěti malých chlebů a dvou rybiček), je Bohem času (uzdravil člověka, který byl třicet osm let nemocný), je Bohem prostoru (zatímco byl v Káně, uzdravil chlapce v Kafarnaum), je Bohem přírody (utišil bouři na Galilejském jezeře), je Bohem všech možností (uzdravil člověka, který se narodil slepý) a je Bohem života a smrti (Lazara vzkřísil z mrtvých). Tyto zázraky nám ukazují, jak všechny věci na světě podléhají Ježíšovi.

Pro nás je nejdůležitější to, že je Kristovo proměňující slovo tak silné a efektivní, jako je jeho skutečná přítomnost. Kristus se nemusel ani dotknout vody v kamenných nádobách na svatbě v Káně Galilejské a jen svým slovem ji změnil na víno. Stejně tak uzdravil slovem, které pronesl v Káně, chlapce v Kafarnaum. A také pouze jeho slovo stačilo k tomu, aby mrtvý muž vyšel z hrobu. Slovo Pána Ježíše Krista je stále zde a uskutečňuje zázrak spasení v životě i těch nejslabších věřících, kteří ke Kristu ve své víře volají.

James Stalker upozorňuje na to, že Ježíšovy zázraky jsou v Janově evangeliu nazývány znamením. Když Kristus uzdravil fyzickou slepotu, bylo to znamením, že může uzdravit ještě horší nemoc – duchovní slepotu. Když oživil ty, kteří byli fyzicky mrtví, bylo to znamením, že je schopen oživit ty, kteří jsou mrtví duchovně. Když očistil malomocného, byl to skutek, který poukazoval na to, že může odstranit malomocenství hříchu. Když nakrmil zástupy lámaným chlebem, bylo to znamením, že on sám je chlebem života, který zlomí hříchy světa, tzn. nasytí nás chlebem života. Když utišil

bouři, bylo to znamením, že může přinést pokoj tomu, kdo má ztrápenou duši.

Mnozí se myšlenice těchto zázraků, které byly vykonány před více než dvěma tisíci lety, vysmívají. K tomu se vyjádřil mimo jiné i anglický spisovatel a teolog C.S. Lewis. Poukazuje na to, že evangelia nepopisují žádné podivné zázraky, které bývají popisovány třeba v pohádkách, kde se například mění zvířata v lidi, stromy umí chodit anebo se promění ovce v bohyni a podobně. *Zázraky v Písmu jsou takové, jaké je možno očekávat, pokud Bůh sám navštíví náš svět.* Každý z nich nese pečeť milujícího a rozumného Boha.

Výše uvedené biblické zázraky jsou tak velmi provázané s životním příběhem Ježíše, že pokud bychom je eliminovali, nezbylo by z jeho životního příběhu téměř nic. Mezi Ježíšovými úžasnými zázraky a účinkem, který měly na lidi, kteří byli jejich svědky, je příčinný vztah. Zázrak jeho vlastního vzkříšení z mrtvých přivedl k obrácení jeho vlastní bratry a naplnil novou energií jeho učedníky, aby mohli nést dobrou zvěst do nejdelších koutů tehdy známého světa.

První list Korintským 15,46 nám poskytuje princip, který objasňuje třetí kapitolu Janova evangelia: „Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní.“ Naše přirozená, primární podstata tedy není duchovní, a tak pokud máme obdržet věčný život, musí Bůh zasadit do našich srdcí semínko věčného života.

Pokud se i Nikodém, přední náboženský vůdce Izraele, člověk bezchybné pověsti a navenek naprosto čistý, potřeboval duchovně znovu narodit, o co víc to pak potřebujeme my?

Zatímco ve třetí kapitole Janova evangelia promlouvá Ježíš se židem, ve čtvrté kapitole mluví s pohanem. Ve třetí kapitole je to Nikodém, člověk s úžasnou pověstí, ve čtvrté kapitole jde o pohanskou ženu se špatnou pověstí. Nikodém se v Janovi dozvídá, že se musí narodit znovu, ale žena pouze dostává dar, který má přijmout. Je pro to velmi dobrý důvod: Nikodém ctil svou spravedlnost, ale žena zoufale cítila, že potřebuje pomoc. Nikodém přišel za Kristem, ale Kristus tuto ženu vyhledal sám.

Židovský vůdce přichází k Ježíšovi v noci, ale Ježíšův rozhovor se ženou se odehrává v poledne. Janovu čtvrtou kapitolu někteří přirovnali k návodu, jak získávat ztracené duše, protože ukazuje kroky od nevíry k víře. Prostudujte si tuto kapitolu a najděte si verše, které popisují, jak Ježíš získal pozornost samařské ženy, vzbudil její zájem, touhu, přesvědčení a nakonec ji přiměl k nápravě.

Ve stejné kapitole je i příběh o zázračném uzdravení syna královského úředníka. Poté, co onen úředník promluvil o svém synovi s Ježíšem, je si otec tak jistý, že Ježíš jeho syna uzdravil, že ani nespěchá zpět domů. Tento příběh nám ukazuje, jak máme řešit všechny své problémy. Za prvé – nepopírej, že na to nestačíš sám, ale přiznej si to. Za druhé – vezmi svůj problém a jdi s ním k Ježíši. Za třetí – přijmi jeho slib, že on se postará o všechny tvoje potřeby a že má tisíce způsobů, jak vyřešit tvůj problém, o kterých ty nic nevíš. Za čtvrté - pokračuj svou cestou a očekávej, že v Ježíšově jménu a jeho způsobu řešení bude vše v pořádku. Čtvrtý krok bývá často tím nejtěžším.

Ti, kteří čtou první čtyři kapitoly Janova evangelia, v nich najdou většinu toho, co je

známo o prvním roku služby Ježíše Krista – tedy roku, kdy byl ještě relativně málo známý. Víme, že ke konci Ježíšova prvního roku služby padl na Judeu a Jeruzalém stín nejhroznějšího zločinu, který byl kdy spáchán: Židé odmítnou svého Boha, který k nim přišel v těle člověka, a ukřižují ho.

Rok popularity

Po roce práce na jihu země se Ježíš přesunul na sever do Galileje, mezi jednoduchý lid, kde bylo méně předsudků než tam, kde sídlila náboženská hierarchie.

Po celý rok vyučoval svoje učedníky. Jelikož jeho dílo bylo určené pro všechny časy a pro celý svět, nemohlo být provedeno pouze jím samým. Proto si vyvolil dvanáct učedníků, aby pokračovali v jeho práci poté, co se vrátí do nebes.

Na začátku i na konci tohoto roku navštívil Ježíš svoje domovské město. A to jen proto, aby byl odmítnut a aby mu vyhrožovali smrtí. Ježíš to okomentoval slovy, že prorok není ve své vlasti ctěn. Ale po většinu roku, kromě návštěvy Nazaretu, to bylo období radosti, uzdravování, vyučování a obdivu od tisíců, někde i desetitisíců lidí. Ti, kteří žijí stejně jako Ježíš Kristus podle Boží vůle, nezemřou, dokud nebude uděláno veškeré jejich dílo.

Zajímavé je porovnání části o povolání prvních učedníků od jejich rybářské profese (Lukáš 5,4-11) s podobnou událostí, která uzavírá Janovo evangelium (Jan 21,1-11). Lukášovo vyprávění v 5. kapitole symbolizuje práci viditelné církve i s jejími neúspěchy a nebezpečími. Dokonce i po Kristově požehnání uniknou některé ryby přes potrhane síť. Ve druhém příběhu, u Jana, tomu tak není. Jan ukazuje na práci skutečné, neviditelné Církve a na úplné spasení a bezpečí těch, kteří jsou shromážděni v síti evangelia.

Kristovi rybáři evangelia se příliš často dřou „celou noc“ a nic nechytí. Ale v obou výše uvedených příbězích situaci změnil Kristovo slovo. On je vše, co potřebujeme. V událostech, které ohraničují začátek služby učedníků, popisuje, že síť hodili na hlubinu, ale na konci jejich služby (Jan 21), je síť hozena na pravou stranu člunu. Není známo, kolik ryb chytili v prvním příběhu, ale po Kristově zmrtvýchvstání chytili sto padesát tři ryb. Toto číslo pozůstává z dvanáct na druhou plus tři (počet sv. Trojice) na druhou. Učedníci Ježíše, kteří pracují spolu s Trojicí, sklídí žně pro Království. Dvanáct je také biblický numerický symbol pro království.

Ochrnutý muž v Kafarnaum (Matouš 9) a postižený muž u rybníka Bethesda nám připomínají, že bez Krista nemůžeme chodit správně tak, jak bychom měli. V obou případech naznačují pisatelé evangelia, že jsou tyto muži za své postižení nějak zodpovědní, ale to velkého Uzdravovatele neodradilo. Všimněme si, že u Lukáše 5,20 Kristus nejdříve nabízí odpuštění hříchů. Pouze velký Soudce celé země může odpouštět hřích, a tento Soudce má soucit a milosrdenství i pro ty nejhůře trpící.

Poté, co Kristus vysvětlí svoje učedníky pro službu, pronese ordinační kázání – Kázání na hoře (Matouš 5). Toto je Ježíšova nejdelší zaznamenaná promluva. Je důležité

poznámenat, že zde, brzy v průběhu jeho služby a v předvečer tohoto kázání, vyzývá k pokání a potom pokračuje tím, že učí, co to pokání je a jaké je jeho ovoce.

Ježíšovo kázání nám chce ukázat, jaký by měl být život křesťana a vede posluchače i čtenáře k tomu, aby zvolal: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?“ (Římanům 7,24)

Není náhoda, že bezprostředně po tomto kázání následuje uzdravení malomocného. To proto, že žádná čestná duše nemůže číst toto kázání, aniž by se cítila malomocná hříchem a zoufale toužila po uzdravení.

Zatímco v 5. – 8. kapitole Matouš vypráví o velkých slovech Spasitele, v následujících kapitolách nás evangelista informuje o Ježíšových velkých činech. Někdy, snad uprostřed tohoto úžasného roku, prokazuje Mistr svoji moc nad přírodou a nad demony. Je důležité si povšimnout, že on také utiší bouřku v srdcích učedníků dříve, než se postará o zevní bouři na jezeře a vnitřní bouři člověka posedlého démonem.

Zázraky související s plavbou na Galilejským jezeře (Matouš 8) jsou historické události, ale zároveň to jsou paralely událostí duchovních. Do života každého z nás někdy pronikne bouře a spouští a hrozí, že nás rozvrátí. Víme, 1) že je život plný komplikací, 2) že my jsme velmi zranitelní a 3) že činy mají své následky. Takže můžeme očekávat, že nás nějaké potíže budou v životě provázet stále. Ale my obvykle zápasíme se svými životními bouřkami tak, jako bychom na ně byli sami. Často zapomínáme, že je s námi Někdo, kdo nám může pomoci. Pokud k němu voláme, On nám odpoví úžasným způsobem. Všimněte si síly samotného Kristova slova. Slovem stvořil nebesa i zemi, vyháněl demony, utišil moře a slovem dokázal vzkřísit mrtvého. Jeho slovo bylo vždy naplněné mocí a pokud se ho budeme držet, budeme mu důvěřovat a žít podle něho, pak ta stejná moc bude působit i v našem životě k našemu dobru a utiší každou bouři, která nás čeká.

Naše vnitřní bouře vyvolané třeba strachem, pochybnostmi a zmatením bývají obvykle horší než bouře zevní. Ale přečtěme si, co nám k tomu říká Slovo Kristovo. „Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy“ (2 Timoteova 1,7). „Víra tedy přichází ze slyšení zvěstování a ono zvěstování je slovo Kristovo“ (Římanům 10,17).

Kam obracíme svoji pozornost, tam také směřujeme. Kam upínáme svou pozornost? Ke svým obavám, nebo k Jeho lásce, milosti a moci? Přečtěte si Filipenským 4,6-8. Přečtěte si ty řádky několikrát a pokud chcete, naučte se je zpaměti. A hlavně podle nich žijte. Nedělejte si starosti, ale za všechno se modlete a buďte vděční. Pak se dokážete i v chaotickém světě „radovat v Pánu vždycky“ (Filipenským 4,4).

Ježíš vzal v tomto roce svoje učedníky na tři své kazatelské cesty. Na každý zaznamenaný zázrak pravděpodobně připadlo mnoho dalších. V Jeruzalémě Ježíš uzdravil člověka, který byl od narození slepý. Ten rychle a s radostí poznal, kdo je Kristus. Nejdříve o něm mluvil jako o „člověku“, ale později už ho začal nazývat „prorokem“. Nakonec uznává Ježíše jako „Pána“ a padá před ním na kolena (viz Jan 9).

V době židovských Velikonoc byl Kristus v Jeruzalémě a tam uzdravil člověka, který

byl nemocný třicet osm let (viz Jan 5). Tento muž je symbolem starého Izraele, který kvůli své nevíře bezmocně a nedůstojně bloudil třicet osm let po poušti. Ježíš Kristus tohoto člověka uzdravil v sobotu, což Krista přivedlo do nebezpečí.

Je až překvapivé, kolikrát se během Ježíšova roku popularity dočteme o sporech ohledně soboty. Kristus neakceptoval židovské (farizejské) náboženské tradice, které činily sobotu důležitější než je člověk. To vedlo k radosti prostého lidu, ale k vražedné nenávisti u izraelských vůdců. Ježíš učil, že „sobota byla učiněna pro člověka, ne člověk pro sobotu“, a těm, které uzdravil, přinesl skutečný sobotní odpočinek. Říkal o sobě, že je Pánem soboty a tento den ozdobil neutuchající svěžestí. Nabídl nám padesát dva jarních dnů v každém roce – padesát dva miniaturních rájů.

Ježíš Kristus reformoval nejen instituci soboty, ale i instituci manželství. Svě posluchače při tom odkazoval na Eden. Kulturní zákony židovského náboženství jednou skončí, ale všechny principy a instituce založené ještě v ráji setrvávají navždy.

Vystavoval tím svoji misi a svůj život riziku, když mnohé ze svých zázraků uskutečňoval právě v sobotu (je jich zaznamenáno sedm). Ale chtěl tím ukázat, že skutečné svěcení soboty je požehnání, a ne obětí. Nikdy neobhajoval žádnou instituci, která měla brzy pominout. Nemluví o tom, jak by měli lidé zachovávat židovské náboženské zákony, ale ženě v Sycharu vysvětlil, že tyto židovské způsoby bohoslužby brzy zaniknou (Jan 4,21).

Ne však principy, které byly dány člověku v deseti přikázáních. Ty zůstanou platné navždy (Matouš 24,20 a Lukáš 23,56).

Rok opozice

Události se začínají zrychlovat a narůstá opozice proti Ježíši. Náboženští vůdcové začínají být stále více znechuceni Kristovou popularitou. Zpočátku to vypadalo, že za Ježíšem půjde celá Galilea, ale pak se ukázalo, že mentalita Galilejců je jako kamenitá půda. Časná popularita Ježíše brzy odumřela a nahradila ji podezíravost a nepřátelství. Kristus se stal uprchlíkem a obrátil se na odlehlejší a méně známá místa. Už ho nenásledovaly tisíce, ale jen hrstka věrných.

Ale jeho zázraky byly v té době ještě úžasnější, jako např. nakrmení pěti tisíců. Je to paralela na šíření evangelia. Kristus obdržel jídlo od Boha a dal ho učedníkům, a oni ho dál rozdávali zástupům, kteří si ho dělili mezi sebou.

Povšimněme si, jak Kristus tehdy zkoušel svoje učedníky. Nejdříve se zeptal Filipa, jak vyřešit problém s nasycením tisíců lidí, když neměli jídlo, a Filip musel přiznat, že neví, jak jim pomoci. Ondřej se podíval na lidské prostředky, které čítaly několik chlebů a malých ryb a Filipovu beznaděj potvrdil. Ale ten malý chlapec, který si s sebou přinesl na Ježíšovo kázání tyto potraviny jako svůj oběd, věřil Ježíši, a proto ho Ježíš mohl použít v prospěch ostatních.

Jak významné je zde poznání, že když měl Ježíš méně prostředků (pět chlebů a dvě rybičky), nasýtil více lidí a zbylo více zbytků (dvanáct košů). Při nasycení čtyř tisíců měl

k dispozici sedm chlebů a několik rybiček, ale nasýtil s tím méně lidí a také se sesbíralo pouze sedm košů zbytků. Kolik dobra bychom mohli udělat pouze s jedním drobečkem?

Pro odpověď se podívejme do 1. Korintským 1,26-31. Bůh si volí slabé, opovrhované a nerozumné, aby činili nemožné. Toto je nadějí pro nás všechny.

Odchod do ústraní

Ježíš v té době opustil zástupy, aby mohl připravit své srdce i ducha pro kříž. Už není obklopen davu. Ale asi dva měsíce před ukřížováním k Ježíši přišel posel a řekl mu: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ (Jan 11,3). Věřícím se také stává, že onemocní a poznají bolest.

V bibli se to stalo Jobovi, Chezekiášovi, a kajícimu se lotrovi. Ale v době, kdy jsme nemocní, je ještě důležitější než naše láska k Ježíši jeho láska k nám. Je překvapivé, že Ježíš čekal dva dny, než šel posloužit svému nemocnému příteli.

Kolik útěchy od té doby dala tato slova milionům věrných! Je mnohem více být vyzvednut z hrobu než z lůžka pro nemocné. Takto tomu uvěřili i Lazar a jeho sestry. To, že se Kristus tentokrát opozdil, je všechny posílilo v tom, aby mohli čelit budoucím potížím.

Poslední týden

Teď se obrátíme k nejdůležitějšímu týdnu v historii lidstva, k týdnu, který vyvrcholil Ježíšovou smrtí a zmrtvýchvstáním.

Hlavním poselstvím posledního týdne Pána Ježíše na naší zemi je trpící Bůh v srdci křesťanství. Pouze křesťané uctívají Boha, který trpěl za nás.

V bibli začíná popis posledního týdne Ježíše o sobotní noci, kdy se konala v Šimonově domě hostina na oslavu vzkříšení Lazara. (Na tomto místě je třeba zmínit, že dny u Židů začínají večerem.) Symbolicky je zde večerem také vyjádřen soumrak judaismu. Po této kapitole už Jan nezaznamenal žádnou aktivitu, kterou by Ježíš sloužil nevěřícím Židům, snad kromě slov odsouzení. Všechna svá slova povzbuzení určuje Ježíš těm, kteří ho následovali. Ať už odpovídá na otázky, vypráví příběhy nebo koná, jeho téma je vždy stejné: očekávaný den přichází! V tomto posledním týdnu proběhly dvě hostiny: jedna již zmíněná – ta v Šimonově domě, kdy kající se nevěstka Marie pomaže svého Pána v přítomnosti bratra Lazara a dvanácti učedníků, a velikonoční oslava v předvečer zrady Ježíše.

Jak výstižná je první popsání události tohoto týdne! Hříšnice rozbije drahou alabastrovou nádobu drahé vonné masti a pomaže svého Spasitele. Tato rozbitá nádoba bývá považována za symbol Ježíšova těla, které bude obětováno na Kříži jako obrovský Boží dar pro člověka. A tak, jak vůně Mariina daru provoněla celý dům, nejen jeden pokoj, tak i vůně Boží lásky proudila od kříže a naplnila celý svět.

Tato kapitola, která je plná poct Ježíšovi, vybalancovává závěr kapitoly předcházející, kde židovští vůdcové svolali Sanhedrin a odsoudili Ježíše Krista jako zrádce, který

zasluhuje smrt. Ale ve 12. kapitole Janova evangelia je Ježíš zobrazen jako ten, který je uctěn drahým Mariiným darem, chválou obyčejných lidí mávajících mu palmovými ratolestmi, když vstoupil na oslíkovi do Jeruzaléma, Řeky, kteří se s Ježíšem chtějí setkat, a také hnutím svědomí některých předáků Izraele.

Mariin nesobecký čin by nám měl připomenout, že když sloužíme Ježíši z celého svého srdce, může naše obětavá víra působit na věřící, kteří nejsou ve víře tak silní, jako pokárání. Když Marie Ježíše pomazala, slyšela Jidáše, jak říká: „Proč se tato vonná mast neprodala a peníze se nerozdaly chudým?“ Ne, že by se Jidáš staral o chudé. Byl zloděj a neoprávněně si bral peníze ze společné pokladny. Ale Ježíš, i když Jidáše miloval, se Marie zastal a poukázal na to, že to, co pro něj udělala, byla část Božího plánu, kterému oni v té chvíli nemohou rozumět (Jan 12,7).

4: Ježíšův triumfální vjezd do Jeruzaléma

„Druhého dne se dovědělo mnoho poutníků, kteří přišli na svátky, že Ježíš přichází do Jeruzaléma. Vzali palmové ratolesti, šli ho uvítat a volali: ‘Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.’“ (Jan 12,12-13).

Při této příležitosti se Ježíš choval zcela odlišně než obvykle. Jeho záměrem bylo obrátit pozornost zástupů k jeho poselství, protože se přiblížila jeho poprava. Nepřijel do Jeruzaléma tak, jak to lidé očekávali, na válečném oři jako hrdina, který vyžene Římany, okupanty Izraele. Přijel jen na oslíku jako kníže pokoje.

Den Ježíšova příjezdu vyvrcholil jeho očistěním chrámu – ne od pohanských hříšníků, ale od hříšníků židovských – a hněv vrchních kněží a vládců překypěl. Matouš nám podává zprávu, že: “. . . se rozhněvali.” (Matouš 21,15).

O tisíc let dříve, když do Jeruzaléma přicházel král David uprostřed zpěvů a všeobecné radosti, vyhlédla jeho manželka, pro kterou se byl kdysi ochotný vzdát království, z okna. Když viděla svého manžela, jak obnažený do pasu chválí Boha a tančí před ním, vyšla ven a začala mu spílat: „Jak se dnes proslavil izraelský král!”, řekla s posměškem. „Pro oči otrokyň svých služebníků se dnes odhaloval jako nějaký blázen.“

Ale král odpověděl: „Před Hospodinem, který mě vyvolil místo tvého otce a místo celého jeho domu a ustanovil mě vévodou Hospodinova lidu, Izraele, před Hospodinem jsem tak dováděl. I když budu ještě víc zlehčován než teď a budu docela maličký i ve vlastních očích, budu vážen právě u těch otrokyň, o nichž jsi mluvila.“ A v následující větě se dozvídáme důležitou věc: “A Míkal, dcera Saulova, neměla děti až do dne své smrti.” (2. Samuelova 6, 20-23)

Proč se zde o tomto starém příběhu zmiňujeme? Protože krátce poté, co naštvání židovští vůdcové pokárali Ježíše za to, co vykonal v chrámě, proklel Kristus neplodný fíkovník – symbol Izraele – a prohlásil: „Ať se na tobě na věky neurodí ovoce!“ (Matouš 21,15-19). A už dva tisíce let je Izrael, původně nevěsta zaslíbená Kristu, duchovně vyprahlý. Toto bylo předznamenáno už v příběhu Davida a Míkal.

Jak závažná jsou tato starozákonní varování! Je dobrým a moudrým principem být vždy umírněný – vždy, ale ne ve vztahu k našemu Bohu. Jistě, že nemáme být umírněni při útěku z hořícího domu nebo při hledání záchranných vest na lodi, která se potápí. Naše jednotlivé životy visí na vlásku milosti. Neodstříhujme si ten vlásek sami tím, že se budeme věnovat „hodnotám“ tohoto světa, místo abychom maximum věnovali jeho Tvůrci a Vykupiteli. Bůh si nepřeje, abychom ve svém životě zanedbávali věci, které nám přináší pokoj.

Lukáš pro nás zaznamenal slzy, které Ježíš proléval, když v délce spatřil Svaté město – město, které se ho chystalo brzy odsoudit k smrti. Když se přibližoval k Jeruzalému, plakal nad ním a řekl: „Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí

tě a sevrou ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.“ (Lukáš 19, 41-44).

Čtyřicet let poté, co Ježíš vyslovil tuto předpověď, zničili římské armády město Jeruzalém i jeho chrám. Stovky tisíc židů zahynuly v obležení a ostatní byli prodáni do otroctví.

Evangelium bylo nejprve zvěstováno židům, a proto byli první, které Bůh soudil. To má být pro nás varováním. Varováním všem nežidovským národům, kterým bylo také hlášáno evangelium, aby si uvědomovali, že i je bude Bůh brzo soudit.

Ježíš nám ukazuje Boží srdce a podstatu svého evangelia, které znamená lásku pro ztracené. My můžeme důvěřovat plačícímu Spasiteli! Jeho slzy mají zahnat slzy naše. Krátce poté bude jeho rozervané tělo, které ponese břímě všech našich hříchů, přibito na kříž. Ježíš Kristus je jediným plačícím Bohem v historii všech náboženství na světě. Je to jediné zraněné Božstvo, jediný Bůh, který je ochotný obětovat sám sebe jako oběť za svůj lid.

Když Kristus vešel do města, odebral se nejdříve k srdci města – k chrámu. Na počátku i na konci své služby tam vystupoval jako autorita. Ježíš vešel do chrámu a vyhnal prodavače a kupující v nádvoří, zpřevracel stoly směnárníků i stánky prodavačů holubů; řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude zván domem modlitby,‘ ale vy z něho děláte doupe lupičů.“ (Matouš 21,12-13).

Dobré náboženství je ta nejlepší věc na světě, stejně jako je špatné náboženství věc nejhorší. Naneštěstí bývá kolem nás špatné náboženství mnohem častěji, a proto Kristus svým očištěním chrámu poukazuje na neustálou potřebu reformovat církev.

Člověk se nestane pravým křesťanem tím, že bude chodit do kostela. Stejně jako se nestane automobilem, když bude spávat v garáži. Skutečný křesťan je člověk, který má Boha ve svém srdci a každodenním životě. Pokud nám v našem osobním životě nebo v životě církve zabírá ústřední místo cokoli jiného než Ježíš, mění se naše náboženství ve špatné náboženství a je nutné ho reformovat.

Dávný konflikt mezi Kristem a Kaifášem se v dějinách lidstva opakuje stále. Představme si scénu, ve které vysoký, vznešený a důstojný vůdce Kaifáš prohlašuje: „Je lepší, když jeden muž zemře za všechno lid, než když zahyne celý národ.“ Toto byl judaismus se svojí staletou posvátnou historií, Bohem vyvolený, aby připravil svět na příchod Mesiáše, ale hotov ukřižovat Boha, kterého uctíval. Každý čestný muž a žena té doby si museli zvolit mezi Kristem a Kaifášem – mezi organizací s její majestátností, historií a tradicemi a pokorným Ježíšem, který je cesta, pravda a život.

Každá církev musí hodnotit každou svou tradici, zvyk a náboženský úkon slovy Syna Božího. Ježíš Kristus, jeho osoba a jeho pravda, budou vždy tím správným testem.

Možná jste si všimli, že Kristovým vjezdem do Jeruzaléma se mění celý charakter jeho služby. Jeho činy a slova teď začínají soudit. Poté, co Ježíš očistil chrám, jsou jeho podobenství a varování namířená proti odpadlému Izraeli tvrdší a naléhavější.

5: Ježíš vyučuje Řeky evangeliu

Židovští vůdcové, kteří se zoufale snažili izolovat Ježíše od židovského lidu a současně se museli potýkat s problémy s Římem, přišli za Ježíšem s otázkou: Je správné platit Římu daně, nebo ne?

Ježíš jim řekl: „Ukažte mi denár. Čí obraz a nápis na něm je?“ zeptal se.

„Císařův,“ odpověděli.

Pak jim dal odpověď na jejich otázku. Řekl jim: „Pak dejte císaři, co jest císařovo, a Bohu, co jest Boží.“ (Lukáš 20,20-26).

Nikdy nesmíme od sebe oddělovat to, co Kristus spojil. Nesmíme zapomínat na to, co je Boží, abychom vyhověli státu, ale ani nesmíme přestat plnit naše povinnosti vůči státu proto, že jsme křesťané. Po celodenním sporu s židovskými vůdci jim Kristus vrací úder a ptá se: „Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?“ (Matouš 22,42)

Byla to otázka, která by při správné odpovědi zodpověděla všechny jejich ostatní otázky.

Odpověděli mu: „Davidův.“

Kristus jim pak tedy položil druhou otázku: „Když David nazývá Mesiáše ‘Pánem’, jak může být jeho synem?“

Od věků existující Boží Syn je syn Davidův a současně jeho Pán.

„A nikdo mu na to nebyl schopný říct ani slovo; od toho dne se ho již nikdo neodvážil tázat.“

Bylo marné pokračovat v diskusi s někým, kdo vždy argumentuje správně. Jednoho dne ale bude první Kristova otázka znít opačně: „Co si Kristus myslí o mně?“

Evangelium Řekům

Na začátku Ježíšova pozemského života přišli do Betléma mudrcové z východu, aby viděli Jezulátko.

Když se pak začal blížit závěr Ježíšova života, přišli za ním moudří mužové ze západu ze stejného důvodu.

A Kristus jim říká v kostce všechno to, co potřebují vědět: „Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka. Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ (Jan 12,23-26).

Smrt našeho sobectví je vstupní bránou do života. A to nás učí každé z triliónů semínek na naší zemi. Není žně, pokud semínko nezahyne.

Ježíš Řekům odpověděl na otázku, která u nich byla oblíbená po staletí: „Jak máme

žít?“ My toužíme po korunovaci stejně jako Řekové, ale nejdříve musí přijít ukřižování. Bůh nás nežádá, abychom ukřižovali všechno, co je potřeba v našem nejlepší zájmu ponechat. Ale je mnoho věcí, které milujeme a které jsou ve výsledku pro nás škodlivé.

Pouze princip Ježíšova kříže může správně vést naše srdce, mysl a vůli. Když si podobně jako Kristus dovolíme ukřižovat své sobectví a obětovat se pro jiné, začínáme skutečně žít. Není jiné cesty. Toto je to poselství, které budou křesťané v posledních dnech zemské historie hlásat s mocí stejnou jako o letnicích v prvotní církvi.

Ježíš prohlašuje: „Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12,31-32).

Je to zázrak nad zázraky: místo toho, aby šel pro trest na kříži hříšný svět, jde tam nevinný Boží Syn. Svět si zaslouží odsouzení pro svou rebelii proti tomu, co je správné, spravedlivé a milosrdné, ale na sebe Kristus bere hřích těch, kdo v něho uvěřil a zemře místo nich.

Jak může Kristus mluvit jedním dechem o soudném dni a o Golgotě? Může proto, že na kříži bude souzen a odsouzen za naše hříchy. To znamená, že ti, kdo vložili svou víru do jeho oběti, nebudou souzeni ve velký den Božího soudu, protože Ježíš už byl odsouzen místo nich. A Bůh nevyžaduje, abychom platili za stejnou věc dvakrát.

Bible mluví o dvou příchodech Ježíše: Při prvním příchodu „Kristus přišel na svět, aby zachránil hříšníky“ (1. Timoteova 1,15), a „po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.“ (Židům 9,28).

Při obou příchodech Pána Ježíše na tuto zem by měl podle bible také proběhnout soud. Při jeho prvním příchodu byl souzen Ježíš a byl odsouzen místo všech hříšníků, kteří v něj vložili nebo vložili svou důvěru. Při druhém jeho příchodu budou souzeni a odsouzeni za své hříchy všichni, kdo odmítli jeho smířčí oběť za ně.

Právě tak, jak byl Ježíš na kříži oddělen od Boha a od života (Matouš 17,46), tak budou při druhém příchodu Ježíše odděleni od Boha a od života zatvrzelí hříšníci (2. Tessalonickým 1,7-9). Tito hříšníci nebudou nikdy vzkříšeni k věčnému životu, protože jejich hřích zůstal v nich.

Když Ježíš zemřel za nás, náš hřích spočinul na něm, nikoliv v něm. Protože hřích neposkrnil jeho charakter, mohl jej Bůh vzkřísit z mrtvých. Pokud v myslí nebudeme vždy spojovat oba Ježíšovy příchody, nikdy na jeho druhý příchod nebudeme připraveni. Pomýšlet na Ježíšův příchod na náš svět jako na příchod Soudece, aniž bychom jej znali jako Spasitele, by bylo absolutně zničující. Myslet na Den velkého soudu bez souvislosti s Golgotou vede ke smrti.

U Jana 12,31-33 čteme, že když Ježíš předpověděl svou smrt na Golgotě, mluvil současně o obou soudech v závislosti jednoho na druhém. Říká: „Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven.“

Na Golgotě, kde byl Ježíš vyzdvižen mezi nebe a zemi, byl také soudcem lidstva. Rozdělil lid do dvou skupin – na spasené a zatracené – právě tak, jak rozdělil dva lotry, kteří byli ukřižováni spolu s ním. V Janovu evangeliu je psáno, že „naše doba“ – to znamená doba, kdy byla zvěstována dobrá zpráva Ježíšovy oběti po celém světě – je

Soudným dnem pro všechny, kdo ji slyší. Pro všechny ty, kteří slyší a přijímají Kristovu zástupnou smrt, ti jsou souzeni a osvobozeni v té chvíli. Ti, kdo slyší a odmítnou Kristovu smrt za ně, ti jsou také souzeni a odsouzeni v té samé chvíli. Bible říká: „Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ (Jan, 3,18). Tento soud začal na kříži a bude ukončen, až Ježíš přijde znovu.

Tvoje jméno přijde na soud tehdy, kdy slyšíš dobrou zprávou o tom, že Ježíš zemřel místo tebe, aby plně zaplatil za tvé hříchy. Bible říká: „Kristus zemřel za bezbožné“ a: „Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Římanům 5,6 a 8).

Tvá odpověď na Ježíšovu smrt určí tvůj osud. Pokud jeho oběť za tebe přijmeš, obdržíš nesmrtelnost, až se Ježíš vrátí. Jestli však tuto jeho oběť odmítneš, bude ti v Den soudu odepřen věčný život. Soud, který nastane, až se Ježíš vrátí, neurčí tvůj osud – svůj osud si určuješ ty sám, když stojíš tváří v tvář kříži. Soud, který se odehraje, až Ježíš opět přijde, bude odpovídat tvému osudu, který jsi si zvolil, když ses rozhodl přijmout nebo odmítnout Ježíše jako svého Pána a Spasitele.

6: Ježíš odsuzuje nesprávné náboženství

Nyní se dostáváme k poslednímu poselství, které pronesl Ježíš veřejně. Poté už Ježíš vyučoval pouze své učedníky, a to v soukromí.

Matouš v 5. kapitole popisuje, že Ježíš začal svoji službu na této zemi osmi požehnáními. Zde – u Matouše ve 23. kapitole můžeme číst, že Ježíš ukončuje svoji veřejnou službu osmi obviněními.

Celé Ježíšovo poslední veřejné kázání se zaměřuje na špatné praktiky, které jsou společné nesprávným náboženstvím. Nikdy nezapomeňte na to, že nesprávná je většina náboženství. Pokud mě moje náboženství nevede k tomu, abych byl podobný Kristu, to znamená laskavý, odpouštějící, trpělivý a pravdivý, pak to není biblické náboženství. Pokud se chcete dozvědět, zda náboženství, které vyznáváte, je náboženstvím nebes, nebo náboženstvím pekla, řekne vám to právě tato 23. kapitola Matoušova evangelia.

Pro mnohé je Matoušova 23. kapitola velmi povzbudivá, protože mluví jednoznačně. Mluví jasně o tom, že pouze špatné náboženství se snaží ovládat své věřící a k něčemu je nutit. Ježíš říká o tehdejších náboženských vůdcích toto: „Svazují těžká břemena a nakládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem.“ (verš 4). Jinými slovy – Ježíš zde říká, že pokud máte skutečnou víru – pravé náboženství – nebude pro vás břemenem a nebude těžké ho nést.

Kterékoliv náboženství, které je naplněné převážně pravidly a směrnicemi, je náboženství farizejské. Pravé náboženství nám dává křídla, nezatěžuje nás. Je jako peří ptáků a plachty lodí. Srdce, ve kterém je pravé náboženství, je srdcem odpouštění hříchů, lásky a milosti, je plné moudrosti a moci našeho nebeského Otce, který nás zachraňuje a pomáhá nám. Pravé náboženství je o víře, naději a lásce (1. Korintským 13,13).

Kristus postupně vyjmenovává špatnosti, které se mohou týkat jakéhokoliv náboženství.

Jako první Ježíš jmenuje náboženskou pýchu, která způsobuje, že si náboženští vůdcové přivlastňují slávu, která patří pouze Bohu (Matouš 23,1-12). Jejich pýcha je vede k tomu, aby vytvářeli pravidla a učili věci, které nejsou v bibli. Přejde den, kdy takováto pýcha bude vyrvána i s kořeny (Matouš 15,13).

Druhá chyba je, když církev místo toho, aby otvírala dveře k Bohu a k věčnému životu, je zavírá a zabraňuje lidem vstoupit do nebes.

Třetí nesprávná praktika podobných církví je v tom, že jejich evangelisté sice projíždějí země i moře, aby získali nějakého konvertitu, ale když jej získají, udělají z něho syna pekla dvojnásobně horšího, než jsou sami (verš 15). Je mnoho kultů, které horlivě získávají nové členy *pro své náboženství*, ale my křesťané máme získávat nové ovečky *pro Krista*. Neexistuje nic takového jako spasení z důvodu členství v nějaké denominaci. Spasení můžeme být pouze prostřednictvím své víry v Ježíše. Povinností církve tedy není získávat nové členy pro svou věrouku, ale pro Krista.

Kristovo čtvrté varování se týká nadměrného užívání přísah a slibů v době, ve které byl na naší zemi. Farizeové mimo jiné učili, že za určitých okolností je drobná lež v pořádku. Ježíš zdůrazňuje závažnost a váhu přísahy a trvá na tom, aby lidé za všech okolností říkali pravdu (verše 16-22).

Ježíšovo páté varování se týká těch církví, které zveličují drobnosti a velké věci naopak umenšují. Zobrazuje náboženské učitele jako slepé vůdce, kteří „cedí komára“, ale klidně spolknou velblouda. Dávají Bohu desátky z koření ze svých zahrad – například z máty, kopru a kmínu, a přitom zanedbávají daleko důležitější vlastnosti pravých křesťanů, jako je spravedlnost, milosrdenství a věrnost (verše 23-24).

Znakem falešného náboženství je tedy přehnané zdůrazňování drobností a zanedbávání těch věcí, které jsou v centru Kristova učení, jako víra, naděje a láska.

Ježíšovo šesté varování je před náboženstvím, které se zaměřuje více na zevní dojem než na srdce svých členů. Falešné náboženství o sobě vytváří dobrý obraz na veřejnosti, ale vnitřně v něm není než „plno hrabivosti a chtivosti“. Ježíš říká, že poháry a misky jsou skutečně čisté pouze tehdy, když jsou čisté zevnitř, ne pouze zvenku (verše 25-26).

Sedmé Kristovo varování upozorňuje na vůdce nablýskaných náboženství, které infikují lidi, kteří s nimi přijdou do styku. Říká, že morálně zkažení vůdcové jsou jako obilné hrobky. Zvenku jsou krásné, ale uvnitř jsou plné kostí a tlejícího masa mrtvol. „Taková jste i vy,“ říká jim. „Navenek se zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste plní zloby.“ Ježíš je nabádá, aby změnili svá srdce (verše 27-28).

Ježíšovo konečné varování je určeno těm, kteří stavěli památníky prorokům a tvrdili, že oni sami by se nikdy nepřidali ke svým předkům a nezabýjeli by společně s nimi proroky, které poslal Bůh. Jejich předkové tyto proroky vraždili proto, že ostře kritizovali jejich tradiční zvyklosti, které se staly zkaženými. Právě tak, jako Ježíš kritizoval zkažené praktiky farizejů a učitelů zákona.

Tito pokrytci, kteří tvrdili, že by nikdy nezavraždili proroky, byli stejní lidé, kteří byli zodpovědní za odsouzení Ježíše a posléze jeho popravu (verše 29-35).

Ve 36. verši Matouš popisuje Ježíšovu předpověď, že za toto všechno padne na židovský národ jeho dnů soud. Tento soud se zrealizoval, když v 70. roce našeho letopočtu římské armády přepadly Izrael, dobyly všechna jeho města a vyvraždily anebo odvedly do otroctví všechny jeho lid.

Závěrem Ježíš řekl s velikým smutkem: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni; kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! Hle, váš dům se vám ponechává pustý. Neboť vám pravím, že mě neuzříte od nynějška až do chvíle, kdy řeknete: ‚Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodínově.‘“ (verše 37-39)

Ve výše uvedené citaci nemluví Ježíš pouze jako člověk. Mnohokrát chtěl Kristus ochránit Jeruzalém od potíží, právě tak, jako slepice ochraňuje pod křídly svoje kuřata. On je láskyplný, něžný a pokorný Bůh.

Určitě jsou to nejsladší slova Boží lítosti, která byla v dějinách vyslovena nad tak zkaženým národem. Možná si zasloužíme Ježíšovo odsouzení, ale nezastavíme jeho

lásku. Existuje srdce, které má pro nás vždy lásku, srdce Pána Ježíše. Pokud ho hledáme, je tady pro nás vždy.

Jak krásný obraz nám Ježíš na konci Matoušovy 23. kapitoly poskytuje. Je tady matka slepice. Když rozpozná nebezpečí, tiše kvokne a všechna kuřata se seběhnou k ní. Schoulí se k její hrudi, hluboko do jejího peří, kde jim je teplo a útulno. Ten krvelačný jestřáb, který krouží nahoře na obloze, se jich nemůže ani dotknout. Jsou pod ochranou mateřských křídel roztažených nad nimi. Jsou v úplném bezpečí, v úplné pohodě a jsou šťastná.

Máme tu přednost, že můžeme být jako ta kuřata. A to tehdy, máme-li ten správný obraz o Bohu.

7: Ježíšovo proroctví ohledně posledních dnů

Ježíšova prorocká slova u Matouše ve 24. a 25. kapitole, u Lukáše ve 21. kapitole a u Marka ve 13. kapitole jsou známá jako Kázání na Olivové hoře, protože je Ježíš pronesl na Olivové hoře tyčící se nad Jeruzalémem. V tomto kázání mluvil Ježíš k lidem, kteří se ho rozhodli nasledovat, o konci světa a o tom, co tehdy mají dělat. Ježíš toto poselství formuloval tak, že se vztahovalo nejen ke zničení Jeruzaléma v roce 70, ale také k událostem na konci časů. Jinými slovy – to, co se stane za několik desítek let v Jeruzalémě, se stane věřícím v posledních dnech světa, jen v mnohem větším měřítku.

Kázání na Olivové hoře je centrováno na Krista, protože konec přijde teprve poté, co dobrá zpráva o Kristově zástupné smrti – kterou zemřel místo mě a tebe – bude kázána celému světu (Matouš 24,14). On je Král králů a Pán pánů, který za nás zemřel a který se brzy vrátí v nebeské slávě. To dává všem následujícím kapitolám veliký význam!

Od začátku až do konce je v Ježíšově kázání slyšet varování. Ježíš vyzývá k tomu, aby byl člověk spravedlivý, ne aby jen spravedlnost znal a proklamoval ji.

Také jsou zde představeny nadcházející události: náboženská intolerance a perzekuce, vzrůstající konflikty na národní a mezinárodní úrovni, zemětřesení, celosvětové hlásání evangelia, náboženské odpadnutí, velké soužení, příchod antikrista a různá vesmírná znamení, která budou předcházet a vyvrcholí příchodem Krista, aby shromáždil svůj lid.

Z největší části tento obraz spadá přesně do tří časových oddílů: události před dobou soužení, do samotné doby soužení a do Kristova vysvobození jeho vyvolených ze soužení. Začátku doby soužení bude předcházet „*ohavnost zpusťování*“ (Matouš 24,15).

Když spojíme Kristovu vlastní zkušenost s jeho varováními, přidáme detaily z proroctví ve 2. Tessalonickém 2, ve Zjevení a jiných knih Písma, můžeme si zhruba představit obraz budoucnosti. To, co následuje v dalším textu, je pouze návrh, jedna možnost. Účelem není protiředit našemu opakovanému důrazu na to, že hlavní cíl proroctví je duchovní, ne tak intelektuální, a prorocká slova jsou plně objasněna vlastně až *poté*, co dojdou naplnění.

Na světové náboženské scéně se objeví pravé i falešné oživení. Situace bude podobná situaci v Římském impériu v prvním století (se všemi zly a zoufalstvími). Bude to doba zvýšeného mezinárodního napětí a nízké morálky jednotlivých národů. Toto všechno bude provázáno fyzikálními znameními na zemi, v moři a na obloze.

Budoucí (následující) události způsobí, že lidé budou jako v prostředí akceleračního skleníku, které bude tlačit na zrychlení jejich duchovního vývoj. Za těchto podmínek bude rychle uzrávat dobro i zlo. Jelikož bude evangelium hlášáno celému světu, každému národu, vyvolá to jeho celosvětovou akceptaci ze strany obyčejných lidí a odpor ze strany náboženských vůdců. Všude se bude opakovat vzrušení Kristovy palmové neděle.

Na falešné religiozní scéně budou stále dominantnější falešná náboženství. To nebude stejné jako v prvním století, kdy pohanská náboženství bojovala o přežití, když

evangelium o Ježíši napadalo hluboce zakořeněné systémy tehdejších náboženství.

Ti, kteří nebudou pevně ukotveni v pravdě Písma, si zvolí chybnou cestu. Jiní, kteří duchovně hladověli, uslyší hlas pravého Pastýře a uchopí jeho evangelium. Ti pak sdělí ostatním, co přijali.

Podle církevní historie přijalo v době úmrtí apoštola Jana evangelium asi šest miliónů lidí a Písmo předpovídá, že velké množství lidí podobně odpoví na Boží milosrdenství v posledních hodinách milosti. Když budou pomazaní s rozzářeným obličejem zvěstovat lidem, co pro ně udělal Ježíš, bude celá země osvícena Boží milostí.

Tak jako v Kristových dnech se náboženské a filosofické proudy, které se stavěly jeden proti druhému, nakonec sjednotí a povedou svět směrem k jednomu náboženskému systému vytvořenému tak, aby řešil mezinárodní problémy. Náboženští vůdcové získají ke spolupráci silné představitele státní moci, aby vynucovali univerzální opatření k nápravě.

Satanské systémy víry budou dominovat většině obyvatel země. Fasáda zůstane navenek slušná a na první pohled bude dodržována i většinu Božího zákona. Stejně jako v době Heroda, který s dobrým přesvědčením udělal mnoho správných věcí, ale zároveň nechal zavraždit Jana, podobně to bude v poslední době vypadat v náboženském světě. Ale ohavnost, která způsobí zpusošení – to je spojení náboženství a státu – nakonec atakuje i tu hrstku poctivě věřících, kteří budou dodržovat Boží přikázání a zůstanou věrni Ježíši.

Protože bude na světě hodně zatvrzelých srdcí, zůstane svět vystaven silnému, téměř všeobecnému klamu a Kristův návrat falešně předstírán v různých částech světa (2. Tessalonickým 2, 1-12). V tom čase se věrni Ježíše poznají podle toho, že budou ochotni pro Krista zemřít. Ti budou Duchem Božím zapečetěni pro věčnost.

Doba soužení těch, kteří zůstanou věrni Ježíši, se stane dobou trápení pro svět, protože na svět začne dopadat neředěný Boží hněv. Celý svět bude rozdělen pouze na dva tábory. Drtivá většina bude odrážet obraz pána, kterému budou sloužit, satana. Stejně jako on to budou vražedníci a lháři. Jen malá skupina bude odrážet podobnost Kristu. Tito se budou modlit za své pronásledovatele.

Vesmír spatří dobro a zlo, které došlo pro sklizeň. Pak se objeví na obloze znamení Syna člověka a všechny národy budou kvůli němu naříkat v hrůze, kromě té roztroušené hrstky následovníků Krista, kteří se budou radovat, protože hodina jejich vysvobození přišla.

Je třeba připomenout, že hlásání evangelia celému světu je jediným definitivním znakem blížícího se Ježíšova návratu (Matouš 24,14). Velký význam bude mít také výstraha, že v předvečer této finální nabídky k milosti bude společnost jako zahnívající mršina (Matouš 24,28). Toto proroctví prezentuje jak známky antikrista, ohavnost, která způsobí zpusošení, tak i znamení návratu našeho Pána, znamení Syna člověka na nebesích (Matouš 24,15 a 30).

„*Ohavnost, která působí zpusošení*“, je termín pro antikristovo sjednocení církve a státu. Doslovně to znamená modlářskou moc uctívanou nevěřícími, která v posledních

dnech existence světa pronásleduje a devastuje skutečný Boží lid.

Odehrála se také nějaká aplikace „ohavnosti, která způsobí zpusťování“ během pašijového týdne? Ano, odehrála. Naplnila se v Jidášovi, zrádci, který zaangažoval židovské autority a římské vojáky, aby mu pomohli zatknout a zradit jeho Pána.

Je tento obraz, který bible popisuje, pouze pochmurný? Ne! Vždyť bylo přislíbeno šíření evangelia a také Pánova péče o jeho vyvolené (Matouš 24,14, 22, 31).

Poslední tři příběhy v následující kapitole Matoušova evangelia (Matouš 25) jsou plné naděje pro tyto svaté, jakož i varování pro ty, kteří jsou podle svých slov křesťané, ale živoucího Ježíše v sobě nemají.

35. verš v Matoušově 24. kapitole je zárukou, že všechna tato proroctví se naplní. Tento verš je dostatečný k tomu, abychom přijali Ježíšovo tvrzení, že je Ježíš Kristus Mesiáš a že jeho evangelium je pravdivé navěky.

Matoušovo evangelium - 25. kapitola

Druhá část Kristova kázání na Olivovém vrchu je reprodukována u Matouše ve 25. kapitole. Poselství ve všech čtyřech příbězích je stejné a odpovídá klíčovému slovu kázání, jako jsou slova „bděte“ a „bud'te připraveni“. Soud je blízko a není možné se mu vyhnout.

Vrcholem prvního příběhu, který nacházíme ve 24. kapitole ve verších 45-51 je otázka: „Který služebník je věrný a rozumný?“ Tyto verše naznačují, že takových rozumných osob není mnoho. Ježíš zde mluví o době temna, která má přijít, když duchovenstvo degenerované církve bude vlastně vinno krutostmi a excesy podobnými těm, které nacházíme ve vyprávění o hanebném chování onoho špatného služebníka.

Poslední příběh u Matouše 24 a první u Matouše 25 nás varují před tím, že se Ježíšův příchod neuskuteční v době, kdy ho budou lidé očekávat, ale bude opožděný. V podobenství o deseti pannách, které čekají na svého ženicha (Ježíše), aby ho přivítaly s hořícími lampami, ženich nepřichází ani v šest večer, když se začínají objevovat hvězdy, ani v deset večer, dokonce ani pět minut před půlnocí.

Všech deset družiček, které na něho čekají, usne, ale to jim není vytýkáno. Vinny jsou jen ty, které nebyly připravené na jeho zpoždění. Každá panna je identifikována se svou lampou, která dobře svítí pouze tehdy, pokud má dostatek oleje. Olej představuje Ducha svatého. Pět družiček bylo pošetilých a zapomnělo si s sebou vzít rezervní lahvičku oleje. Spoléhalo, že mají oleje pro své potřeby dostatek. Ale když se ženich stále neobjevoval, jejich lampy vyhasly. Pouze těch pět rozumných pannen, které měly s sebou olej v zásobě, mohou své lampy nechat rozsvícené. Naneštěstí pro pět nerozumných pannen přichází ženich tehdy, když jim lampy začaly dohořívát a ony se musely vypravit ke kupcům pro další olej. Ženich a pět rozumných družiček vešli na svatební hostinu a dveře se za nimi zamkly.

Polovina čekajících panen – to znamená křesťanů – ztratí věčný život, protože nebudou mít dostatek Ducha Božího (oleje) ve svých životech (lampách), když Kristus

přijde. Do které skupiny patříš ty?

Podobenství o hřivnách (Matouš 25,14-30) nám má objasnit, že počet hřiven, které Pán lidem dává, je rozdílný. Nicméně nikdo nebude souzen podle počtu hřiven, které dostal, ale podle toho, jak s nimi nakládal. Jsou takoví, co chtějí uctít Krista svými hřivnami, až se vrátí, a kteří vše pro to, aby je vylepšili a zmnožili. A jsou takoví, kteří myslí pouze na sebe a nemají snahu zlepšit nebo zmnožit svoje hřivny. Pro tuto skupinu lidí není místo v Božím království.

Podívejme se teď na verše 31-46, které se týkají proroctví o soudném dni, kdy Kristus přijde ve vsí své slávě provázen nebeskými anděly. Jaké překvapení to bude! V žádné literatuře nenajdeme popis tak skvostný a srdceryvný, jako je tento. J. Monroe-Gibson ve komentáři k těmto veršům napsal: „Není tam jediné slovo, které lze změnit, jediná věta, která nemusela být řečena, žádná myšlenka, která by mohla být přidána pro vylepšení. Nese to známky dokonalosti, ať už se na to podíváme z pohledu Autorova božství nebo z pohledu Jeho lidství“. (Komentář k Matoušovi, str. 366).

V tomto podobenství o ovcích a kozlech nás Ježíš učí, že poslední den země bude soudit lidi podle toho, jak se starali o nešťastné lidi ve společnosti. V ten den řekne: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste to učinili.“ (Matouš 25,40).

První podobenství o posledním soudu v závěru 24. kapitoly je určený vůdcům církve. Ale druhé a třetí podobenství je zaměřeno na řadové členy církve. Až se Ježíš vrátí, nebudete souzeni podle své věrouky, ale podle toho, jak jste Kristu podobni nebo nepodobni v lásce a milosrdenství k svému bližnímu.

Podobenství o ovcích a kozlech je jediné, ve kterém Ježíš nazývá sám sebe Králem. Podívejte se na propastný rozdíl mezi dvěma hlavními vyjádřeními Krále: „Přistupte ke mně“ a „Odejděte ode mne“. Naléhavá je otázka: „Jak jste zacházeli s Kristem?“ Druhá otázka: „Jak jste zacházeli s Kristovými chudými?“ je zde pouze pro to, aby určila odpověď na otázku první.

8: Ježíš myje nohy svým učedníkům

U Jana ve 12. kapitole čteme o tom, že Ježíšovy nohy byly pomazány vonnou masťou a omyty slzami. Zde – v Janově 13. kapitole – Ježíš myje nohy svým učedníkům. Kapitola začíná tím, že Ježíš ukazuje svým učedníkům „plný rozsah jeho lásky“.

Přestože Ježíš věděl, že ho učedníci už za několik hodin hanebně opustí, nepřestal je milovat. Vstal od stolu, sundal si svrchní oděv a obtočil si kolem pasu ručník. Pak nalil vodu do umyvadla a sám začal svým učedníkům umývat nohy a utírat je ručníkem, který měl kolem pasu.

To, co Ježíš při této příležitosti udělal, bylo vlastně podobenství o jeho službě v reálném činu, ne jen vyprávěné. On sestoupil z nebeské slávy, ztotožnil se s lidstvem a sklonil se, aby umyl špínu našeho lidského chození.

Těm, kteří odmítají, aby Kristus smyl jejich hříchy, říká: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl“ (Jan 13,8).

V této službě nám Ježíš dává příklad, jak máme sloužit jedni druhým (Jan 13,15). Nejsme pověřeni kritikou „špíny“ na „nohách“ našeho bratra, ale jsme povoláni k tomu, abychom mu pokorně pomohli přijmout očištění, které nabízí Ježíš.

9: Ježíš ustanovuje Večeři Páně

Náš svět je světem zla a smrti. Co udělaly největší duchovní autority světa, aby nám pomohly pochopit anebo překonat problémy spjaté se zlem nebo se smrtí? Socrates vyučoval celých čtyřicet let, Aristoteles také čtyřicet, Platón dokonce padesát – dohromady je to sto třicet let. Ale jak přispěli tito moudří mužové k řešení závažných problémů na této zemi? Výsledek se rovná téměř nule. Pak přišel Ježíš Nazaretský, vyučoval pouze o trochu déle než tři roky, ale řešení problémů spojených se zlem a smrtí nám poskytl. To řešení je on sám!

Přečtěme si Markův záznam Ježíšových slov v kapitole 14, verše 22-24: „Když jedli, vzal chléb, požehnal, lámal a dával jim se slovy: ‚Vezměte, toto jest mé tělo.‘ Pak vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: ‚Toto jest má krev, která zpečetí smlouvu a prolévá se za mnohé’ ”.

Trochu o těchto slovech přemýšlejme. Představme si prostého galilejského venkovana, který má brzy být popraven jako zločinec, ale on ruší tisíc pět set let starou smlouvu, kterou uzavřel Bůh se svým lidem! Pokud by byl Ježíš pouhým člověkem, lidé by se pravděpodobně vysmáli jeho troufalosti. Ale oni se nesmějí. Ani neříkají: „Co si myslí, že je?“ Anebo: „Zbláznil se?“

Proto, že byl Ježíš tím, kým byl, nepotřebují jeho slova potvrzení platnosti. Na jiném místě Kristus vyzve svět, aby složil svá břemena na něj (Matouš 11,28). A u Jana 15,5 říká svým učedníkům, že bez něj nemohou udělat nic smysluplného. Kdyby se kterýkoli obyčejný člověk odvážil tvrdit něco podobného, vysmáli by se mu. Ale Kristovi ne.

Jak je zcela zřejmé, Ježíš se při Večeři Páně ztotožňuje se skutečným pašijovým beránkem, typickou židovskou velikonoční obětí. Beránkem, který odpývá všechny hříchy za ty, kteří jeho oběť na kříži přijmou a vloží svůj život pod ochranu jeho prolité krve.

Samozřejmě existují způsoby, jak zemřít bez prolítí krve – třeba uškrcením nebo otravou, ale Ježíš musel zemřít krvavou smrtí stejně jako velikonoční beránek. Prostřednictvím Ježíšovy krve jsme ospravedlněni. Toto ospravedlnění nás ale nečiní spravedlivými, ono nás *prohlašuje* spravedlivými. Ježíš nám dává svou spravedlivost jako dar – zcela zdarma – pouze výměnou za naše hříchy (2. Korintským 5,21). Kristus zaplatil za naše hříchy, abychom nemuseli platit my. Zemřel, abychom my mohli být živi.

Abychom mohli vstoupit do nebe, musíme být ospravedlněni Bohem. Záruka na ospravedlnění, které nám dal Ježíš jako dar zcela zdarma, je sto procent. Záruka posvěcení, které by bylo výsledkem našich dobrých skutků, by nikdy stoprocentní být nemohlo. My ale potřebujeme stoprocentní spravedlnost k tomu, abychom mohli vstoupit do věčného života. Proto musíme vírou přijmout bezplatný Boží dar spravedlnosti od Ježíše. Ti, kteří vkládají svou víru ve svou vlastní spravedlnost, budou na věčnosti chybět, protože jakékoliv jiné než stoprocentní ospravedlnění je „nedostačující“. Nejde o

to, co máme, ale koho máme.

Když Ježíš vstoupí do našich srdcí se svou dokonalou spravedlností, bude usilovat o to, aby v našich životech zůstal, abychom byli spravedlivější každý další den našeho bytí na této zemi. Sama tato spravedlnost nás nespasí, ale bude ukazovat, že jsme byli spaseni. K tomu, abychom byli spaseni, nemusíme být dobří, ale musíme být spaseni, abychom se stali dobrými. Večeře Páně nás učí, že Kristovo ukřižování nebyla tragédie, nýbrž že to byl Boží způsob, jak spasit svět. Lámaný chléb ukazoval na Ježíšovo tělo, které mělo být vydáno za nás na kříži, a víno ukazovalo na jeho krev, která brzy bude prolita na kříži za nás. Tím, že přijmeme chléb a víno, dáváme najevo, že přijímáme Ježíšovu oběť za nás.

10: „Nedělejte si starosti,“ říká Ježíš

Jak jsme si již řekli, zaznamenávají 14. až 16. kapitola Janova evangelia poslední vyučování Krista před jeho ukřižováním. Mnoho křesťanů si myslí, že 14. kapitola je nejpozbudivější kapitolou v bibli. „Tato emotivní promluva, kterou při čtení prožíváme celým srdcem, je jako velkolepá záře zapadajícího slunce obklopeného temnými mračny, které zakrátko klesne ještě do temnějších mraků na horizontu – mraků, které pulsují blesky, hromem a bouřkou.“

Ale zázrak nad zázraky. Místo toho, aby Ježíše zaplavoval strach z blížící se smrti, začíná Kristus připravovat své učedníky na zkoušku, která je čeká. Dvakrát v této kapitole říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí.“ Nezávisle na tom, jak chytrý, bohatý, krásný anebo silný někdo je, život nikdy neprobíhá celý hladce. C. S. Lewis řekl: „Polovinu krásy života tvoří stíny.“ Pokud věříme, že stíny v našem životě přicházejí s dovolením lásky a moudrosti Boží a že noční můry nikdy nevytrvávají navždy, pak můžeme lehčeji přežít problémy v životě.

Většina tragédií přichází bez varování. Nikdo z nás neví, co nám přinese příští den, proto bychom měli dbát na Ježíšovu radu: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí.“ Nemáme se čeho bát, protože on je s námi v bouřích i ve dnech, kdy sílí slunce.

Ježíš udává sedm důvodů, proč se nemáme bát:

- Bůh má pro nás místo ve své blízkosti a Ježíš odešel, aby toto místo pro nás připravil (14,2).
- Ježíš se vrátí, aby nás vzal s sebou k Otci (14,3).
- Cesta k Otci je Ježíš. Nikdo nepřijde k Otci jinak než skrze něj (14,6).
- Ti, kdo mají víru v Ježíše, mohou vykonat ještě větší skutky, než on sám. Například apoštol Petr o letnicích získal tři tisíce lidí, kteří se obrátili ke Kristu (14,12).
- Ježíš požádal Otce, aby učedníkům seslal dalšího Učitele, Utěšitele a Přímluvce, který by zaplnil jeho místo (14, 16-18).
- Tento nový Přímluvce je uvede do veškeré pravdy – pravdy, která vyvstane z Kristova života, z jeho smrti a vzkříšení (14,25).
- Kristus jim zanechal odkaz pokoje. „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj, který mohu dát pouze já. Není to pokoj, který může dát tento svět. Takže si nedělejte starosti a nebojte se.“ (volně 14,27).

Kristus je cesta, pravda a život (14,6), nicméně bude mnoho zachráněných, kteří nikdy neslyšeli jeho jméno. V listu Židům v 11. kapitole jsou jména některých z těch, kteří o Ježíši nic neznali, a přesto budou v Božím království díky tomu, co pro ně Ježíš učinil na kříži. Kdokoli z nich bude zachráněn pouze kvůli Golgotě. Podobně jako třeba lidé, kteří užívají elektřinu a nevědí, jak nebo kde byla vyrobena. Stejně tak jsou mnozí, kteří přijmou dobrodiní Kristovy oběti, aniž by věděli, jak nebo kde jim byla dána. Jednoho dne se dozvědí o Ježíšově oběti, kterou on podstoupil pro ně.

V Janově evangeliu ve 14,15-18 Ježíš přislíbil poslat „jiného Přímluvce“, aby zůstal s jeho následovníky navěky. Ježíš byl první Přímluvce, tím druhým Přímluvcem bude přicházející Duch svatý. Prostřednictvím Svatého ducha přijde Ježíš ke svým lidem (14,18). Tento Duch bude známý jako „Duch Boží“ a též „Duch Kristův“ (Římanům 8,9).

Jak je to možné? Je to proto, že Bůh je jeden. Pokud by – jen teoreticky – zůstal Ježíš v nebi a na zemi by přišel Otec, aby za nás zemřel, nepozorovali bychom žádný rozdíl. Jestli jsme viděli Ježíše, viděli jsme Otce (14,8-11). Podobně, máme-li Ducha svatého, máme Ježíše. Ježíš a Duch svatý jsou jako dvě strany téže mince: kompletně se od sebe liší, ale jsou jedno, protože není možné mít jednoho bez toho druhého.

Když mluví Deuteronomium 6,4 o „jednom“ Bohu, je použito hebrejské slovo *echad* (jeden). Stejně tak jako v Genesis 2,24, kde se říká, že Adam a Eva se stali „jedním“ tělem. Ježíš se modlil, aby jeho následovníci byli jedno, tak jako jsou jedno on a Otec (Jan 17,21-22). Tato jednota není jednota numerická, nýbrž jednota, která vychází z jednoty v Duchu (Jan 17,23).

Srovnajte Matouše 7,11 s Lukášem 11,13. Oba verše jsou paralelní. Matouš říká: „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!“ A citace z Lukáše je tato: „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ Oba verše nám říkají, že dostat Ducha svatého je totéž, jako dostat od Boha dobré dary. Jak bohatí jsou křesťané!

Ježíš řekl svým učedníkům při poslední večeři, že odchází, aby jim připravil místo u Otce. Podobně jako Josef, který musel odejít do Egypta, aby naplnil jeho sýpky, a tak zachránil svoji rodinu před smrtí hladem, tak odešel Ježíš „na krátkou chvíli“, aby připravil spasení pro svou rodinu.

11: - Ježíš - jediný zdroj ovoce

14. kapitolu Janova evangelia uzavírají slova: „Vstaňme, pojďme odtud!“ Takže to, co následuje ve třech dalších kapitolách, bylo řečeno cestou do Getsemanské zahrady. Jak kráčeli ve světle měsíce v úplňku, viděli malé ohně na vinicích, kde stále ještě doutnaly větve odštížené při prořezávání vinic.

Tehdy se Ježíš obrátil na své učedníky a řekl: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě hojnější. . . Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás. Jako nemůže nést ovoce ratolest sama, když nezůstane u kmene, stejně tak ani vy nemůžete nést ovoce, nezůstanete-li ve mně.“ (Jan 15,1-4).

Některé větve ovoce nenese vůbec. Tyto šlahouny, které sice způsobují, že vinice vzkvétá, vypadá zdravě, však odebírají vinné révě sílu, kterou rostlina potřebuje na tvorbu hroznů. Protože na nich nevyrostou žádné hrozny, vinař je odřezává. Dokonce i větve, které hrozny nesou, musí být prořezávány, aby jejich síla šla do tvorby ovoce a ne do nepotřebného dřeva a listů.

Prořezávání bolí, ale výsledek je úžasný. Když chce Bůh z tvého života odřezat něco, co nepřináší ovoce pro jeho království, neodporuj mu. Nejlepší křesťané – ti, kteří jsou naplněni pokojem a radostí – jsou ti, kdo nechali Boha, aby ořezal z jejich životů to, co bylo nepotřebné a neužitečné.

Na konci poslední kapitoly čteme o tom, že Ježíš vyzval své učedníky, aby vstali od stolu a odešli s ním. Tato kapitola je o životě ve zmrtvýchvstání – o životě obrozeného křesťana. Ti následovníci Ježíše, kteří ukázali, že přijali ukřižovaného Krista tím, že pojedli chléb a víno, teď krácejí v moci Ducha s Ježíšem. Nesou mnohé ovoce. Neexistuje pravý křesťan, který nenese žádné ovoce. To největší ovoce, které může křesťan přinášet, je ovoce lásky.

V průběhu této promluvy používá Ježíš mnohokrát slovo „zůstat“. Život křesťana závisí na tom, aby zůstal v Ježíši. Musíme zůstat v Ježíši, jako větev zůstává na vinném kmenu. A Ježíš musí zůstat v nás tak, jako míza kmene zůstává v ratolestech. Odstřížení od vinného kmene, Ježíše, duchovně umíráme. A jediné místo, kam patří mrtvé větve, je oheň. Větve bez ovoce nejsou k ničemu jinému dobré.

Dokud jsme si vědomi své nedostatečnosti, setrváváme ve Spasiteli. Ale ve chvíli, kdy si začneme myslet, že jsme dostatečně dobří, moudří, a silní sami – v tom okamžiku jsme v nebezpečí našeho odloučení od vinného kmene.

Pro jablň není nijak obtížné přinášet jablka a ani vinná réva nemá problém rodit hrozny. Je to pro ně přirozené. Pokud je náš život spojen s Kristem tak, že je jeho život v nás, budeme samozřejmě přinášet mnoho ovoce stejně přirozeně jako vinná réva. Proč Bůh říká, že budeme vhozeni do ohně, jestli nebudeme přinášet ovoce? Je to proto, že účelem révy je rodit hrozny, takže nerodíme-li ovoce lásky, nemáme žádný účel v

Kristově království. Pokud jsou naše srdce spravedlivá, budou spravedlivé i naše životy.

Osmkrát čteme ve verších 9-13 o lásce. Nejsme povoláni k tomu, abychom tvořili něco, co nelze unést. Ježíšův kříž je ze dřeva, ne ze železa. Zdrojem lásky je poznání, že jsme milováni. Nikdo nikdy nemiluje Ježíše, aniž by předtím poznal, že Kristus miluje jeho – takového, jaký je. A žijeme-li spojeni s Kristem, postupně se mu stáváme stále více podobnými. My k němu také budeme přivádět lidi prostřednictvím lásky. Máme pouze dvě možnosti: buď ostatní milovat, anebo je nenávidět.

Ve verši 7 Pán říká: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám.“ Tento verš je nutno chápat v kontextu přinášení ovoce pro Pána. Pokud skutečně chceš ovoce lásky a neustále se za něj modlíš, bude ti dáno. Pokud skutečně chceš ovoce získávání duší pro Ježíše a prosíš o něj Pána, bude ti dáno. Je to jeho vůle, abys pro něj takové ovoce nesl.

15. kapitola Janova evangelia se zaměřuje na poslední z pěti Kristových příkazů: „pojď“, „uč se“, „věř“, „následuj“ a „zůstávej“. Křesťan, který tyto příkazy poslouchá, je křesťanem, který přináší dobré ovoce.

12: Ježíšův odkaz na rozloučenou

Ježíšův poslední vzkaz učedníkům byl zaměřen na to, aby je posílil v úkolu, který se zdál být téměř nemožný – přinést dobrou zprávu o ukřižovaném a vzkříšeném Mesiáši nevěřícímu světu. Jak budou moci tento úkol splnit, když je Ježíš opouští?

Ježíš začíná tím, že vysvětluje svým učedníkům, že je nevyhnutné, aby od nich odešel, aby mohl na zem přijít Duch svatý a zaujmout jeho místo. Protože Ježíš byl omezený lidským tělem, nebylo pro něj možné, aby byl se svými věrnými ve stejném dobu na celém světě. Ale to bude možné pro Ducha svatého, protože ten toto omezení nemá.

Když byl Ježíš se svými učedníky, neobávali se svých nepřátel. Jeho přítomnost jim byla záštitou. Ale teď se budou muset spolehnout na svou víru v přítomnost neviditelného Ducha svatého.

Ježíš jim řekl, že až přijde Duch svatý, ukáže lidem, že jejich hlavním hříchem je odmítání uvěřit v něho. V to, že skutečná spravedlnost je darem od Boha a že přijde soud. Hřích, spravedlnost a soud jsou hlavními realitami života.

Hřích a jeho opak – spravedlnost – neustále kolidují a vyvolávají soud. Dnes je souzen včerejšek. Stejně jako jedna prasklina může potopit loď, tak i jeden dlouhodobě pěstovaný hřích může zničit hříšníka.

Když náš Pán mluvil o hříchu, měl na mysli jeden specifický hřích, který je horší než ty ostatní – svévolné odmítnutí Boží lásky zjevené v oběti, kterou Ježíš přinesl pro každého z nás. Když se otočíme zády k tomu nejlepšímu, co nám kdy vesmír nabídl, poklesli jsme tak nízko, jak jen lidská přirozenost může klesnout. Odmítnout Ježíše, to znamená otočit se od jeho rukou, které jsou plné darů, rukou, které nám nabízejí požehnání potřebné k tomu, abychom mohli žít svůj život naplněný radostí v bezpečí a v pokoji.

Verš 18 nám říká, že Duch svatý nás nejprve informuje o nemoci lidí – hříchu – a pak o jediném léku na něj – o spravedlnosti. Tento lék nám Ježíš nabízí zdarma, ale my jej můžeme přijmout pouze s hřeby na zjizvených rukou zmrtvýchvstalého Krista. My, kteří jsme se stali hříšníky kvůli Adamově neposlušnosti, jsme učiněni spravedlivými jediné prostřednictvím dokonalé poslušnosti Krista (Římanům 5,19).

On připiše svou dokonalou poslušnost na účet všem těm, kdo v něho vloží svou víru. Zatímco jsme nemohli mít žádný vliv na to, co nám udělal Adam, tak podobně jsme nemohli nijak ovlivnit to, co pro nás udělal Kristus. Ale jsme zodpovědní za naši volbu. Koho si vybereme a budeme ho následovat. Můžeme následovat Adama a zůstat hříšníky, anebo můžeme následovat Krista a obdržet jeho nezištný dar spravedlnosti.

Po hříchu a spravedlnosti přichází soud (Jan 16, 8-11). Pokud lpíme na hříchu, budeme souzeni a odsouzeni ke smrti, protože mzdou za hřích je smrt (Římanům 6,23a). Ale jestliže přijmeme úplně zdarma dar od Boha, kterým je dokonalá spravedlnost Ježíšova, dostaneme věčný život (Římanům 6,23b). Protože Ježíš byl souzený a

odsouzený za naše hříchy, my už nebudeme. Není odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši (Římanům 8,1).

Den soudu pro tebe přijde v den, kdy se setkáš s Kristem a budeš postaven před volbu přijmout, anebo odmítnout jeho oběť podstoupenou pro tebe. Odmítnutí udělat tuto volbu znamená odmítnout Ježíše, protože kdo není s Ježíšem, je proti němu. Ale ten, kdo zvolí Ježíše, „má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života“ (Jan 5,24).

Můžeš rozhodnout výsledek tvého soudu a svůj osud právě teď. Bible říká: „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává“ (Jan 3,36).

13: Ježíšova poslední modlitba

V 17. kapitole Janova evangelia je modlitba, kterou se Ježíš modlil, když na něj padl stín jeho ukřižování. Na této modlitbě je úžasné, že se Ježíš raduje z kříže, na kterém bude vyzvednut, kde bude oslaven také Otec a kde bude dáno světu spasení.

V této modlitbě se Ježíš odděluje pro oběť, během které je současně celebrujícím knězem i obětním beránkem. Modlí se také za své následovníky. Ne aby byli bohatí v pozemském slova smyslu anebo aby měli světskou slávu, ale za to, aby byli jedno. “Tvoje slovo zachovali”, říká Otci v 6. verši. Tito hříšní a omylní lidé byli obdařeni Ježíšovou dokonalostí. A tak je to i s námi.

Když na nás Bůh hledí, vidí nás zaobalené v šatu spravedlnosti, který kolem nás ovinul náš Spasitel. Kristus se modlí, aby se Bůh staral o všechny a zachoval všechny, kteří v něj vložili svou víru. My nemůžeme zachovat sami sebe, ale Boží ruka na našem rameni je rukou milujícího bratra. On nás nikdy neopustí. Nikdy nebudeme ztraceni, pokud se budeme držet Ježíše a usilovat o to, abychom byli jako on.

Několikrát ve své modlitbě prosí Ježíš o jednotu mezi svými následovníky (verše 11, 22-23). Ale jednotu neznamená uniformitu. Jednota neznamená, že musíme souhlasit i s omylnými následovníky Ježíše. Ale také to znamená, že se máme naučit nesouhlasit s nimi tak, aniž bychom při tom byli nepřijemní. Mezi křesťany mohou být velké rozdíly ohledně věrouky a náboženské kultury, ale protože jsme všichni zachráněni Ježíšovou obětí, jsme všichni bratři a sestry u jednoho nebeského Otce.

Mnohé církve nadělaly mnoho škody tím, že vyžadovaly, aby se jejich členové chovali přesně tak, jak předepisují jejich vůdci. Takové církve jsou jako továrna, která vyrábí úplně stejné boty. Lidé mohou mít chybné názory, ale protože se láska nikdy nemýlí, je třeba porozumět rozdílu mezi jednotou názoru a jednotou srdce. A Ježíš se modlil za to druhé – za jednotu srdce.

Když Pán přichází k závěru své modlitby, říká: “Spravedlivý Otče, . . . dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.“ Je Ježíšovým přáním, aby na zemi bylo nebe – jeho odraz ve slovech a činech jeho následovníků.

14: Ježíš v Getsemanské zahradě

Velký král David zarmouceně opouští Jeruzalém. S malou skupinou přátel překračuje potok Cedron a se slzami v očích začíná stoupat na Olivovou horu. Za sebou nechává svůj milovaný lid, který se obrátil proti němu. Nechává za sebou město s jedním z jeho blízkých, Abšalómem, který jej zradil. Tento příběh je popisován v 2. Samuelově v kapitolách 15-18.

O tisíc let později byl, „Syn Davidův“, Král Ježíš zrazen Jidášem Iškariotským. Opouští se svými učedníky Jeruzalém a vydává se na Olivovou horu.

Když došli do Getsemanské zahrady, vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a Jana. „Přepadla ho hrůza a úzkost. A řekl jim: ‚Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!‘ “ (Marek 14,33-34).

Proč cítí tento Člověk takovou hrůzu? Protože se nabídl, že na sebe vezme hříchy celého světa a podstoupí za ně trest, kterým je věčné odloučení od Boha, jeho Otce. Bible říká: „Toho, který nepoznal hřích, se kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.“ (2. Korintským 5,21).

Nikdy nebylo a nikdy nebude pojata větší rozhodnutí než to, které Ježíš učinil v Getsemanské zahradě.

V Getsemane potvrdil Ježíš své rozhodnutí , že zaujme naše místo a zemře za nás, abychom mohli my žít navždy. Nechá se ukřižovat a podstoupí tak druhou smrt místo nás. Smrt, která bude úplná a neodvratná, smrt bez naděje na život po ní. Není divu, že udělat takové rozhodnutí bylo velmi těžké a ani se nemůžeme divit, že Kristus cítil takovou hrůzu.

Bůh nenávidí hřích pro to, jakou škodu způsobuje lidem, rodinám, celým národům. A proto učinil plány, jak ho zničit. Hřích ale neexistuje mimo člověka. Nemůžete mít dvě kila hříchu anebo čtyři litry nepravosti. Hřích je zlo, které je v srdcích lidí. Je to rebelie proti Božímu zákonu a projevuje se vraždami, cizoložstvím, krádežemi, lhaním apod.

Jelikož hřích existuje pouze v lidech, může ho Bůh také pouze v lidech zničit. Existují jen dva způsoby, jak to může udělat. Buď může přenést náš hřích na sebe a tím se nechat zničit s ním místo nás, anebo může hřích trvale vymýtit tím, že zničí nás. Protože je Bůh milující, zvolil první možnost, zemřel místo nás. Na kříži za naše hříchy zaplatil plnou cenu. „Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Římanům 5,8).

Někteří lidé však milují své hříchy natolik, že se jich nedokáží zbavit. Nedokáží je odevzdat Ježíši, aby za ně mohl zaplatit. Při konečném soudu tak budou muset zaplatit za svoje hříchy sami. Buď za náš hřích zemře Ježíš, anebo za něj zemřeme my. Jiná možnost není.

Pokud při Posledním soudu zahyneme věčnou smrtí, bude to pouze proto, že jsme se otočili zády k Božímu daru života skrze Ježíše Krista. Bude to pouze proto, že jsme

milovali svůj hřích víc, než jsme milovali Ježíše. A náš největší hřích ze všech je odmítnout Ježíše, který čelil druhé smrti, věčnému odloučení od Boha, místo nás.

Bylo to právě v Getsemanské zahradě, kde si musel Ježíš vybrat, zda zemře druhou smrtí za naše hříchy, anebo nechá zaplatit tuto cenu nás samotné. Stvořitel vesmíru, který je živ od počátku věků, byl tak rozervaný touto volbou, že potil krev. A Bůh musel poslat anděla, aby ho posilnil (Lukáš 22,41-44).

Když prožíváme nějakou bolest nebo trápení, přeje si Bůh, abychom za ním přišli v modlitbě. Stejně, jako to učinil Ježíš. Tam v zahradě oslovil svého Otce jménem, které židé nikdy ve vztahu k vládci vesmíru nepoužili – *Abba*. Toto slovo má význam „táta“ (Marek 14,36). Náš Bůh je milující Otec a cítí naše bolesti. Pamatuje na to, že jsme učiněni pouze z prachu. „Tak, jak se otec odpouští svým dětem, tak i Pán odpouští těm, kteří ho ctí.“ Nikdy nepoznáme pokoj uprostřed problémů, dokud nepoznáme našeho Boha jako „tatínka“.

U Matouše 26,39 čteme: „Poodešel. . . padl tváří k zemi a modlil se.“ Jakkoli velké může vaše trápení být, vždy pamatujte na to, že Pán Ježíš ve svém trápení zašel dál. Jakkoli tragické může být naše utrpení, pamatujme na to, že On zažil něco mnohem horšího. Jeho nohy šláply na každý trn, který ohrožuje nás. Když bible říká, že Ježíš byl „naplněn smutkem až k smrti“ (Matouš 26,38), vždy si uvědomme, že Ježíš věděl, že zakrátko utrpí agónii ztráty a věčného odloučení od Boha.

Toto je mystérium, které poskytuje řešení všech ostatních mystérií. Pokud pochopíme význam té nesmírné bolesti Boha – Člověka, dostáváme klíč k našemu spasení. Pokud pochopíme příčinu pro jeho temnotu, je naše vlastní temnota zažehnána.

Zatímco Getsemanská zahrada a Golgota představují to nejhorší, co svět v celé své historii viděl (člověka vraždícího svého Stvořitele), stejně tak ale představují to nejlepší, co se kdy ve vesmíru událo (Stvořitel dává dobrovolně svůj život za člověka, aby mohl člověk žít na věky ve světě bez hříchu).

Getsemane a Golgota nás informují o tom, že bolest neznamená, že jsme sami. Ježíšův výkřik z kříže „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ nám dává jistotu, že i když se můžeme cítit opuštění, nikdy nejsme. Když Ježíš zemřel, Bůh jej opustil místo toho, aby opustil nás. To znamená, že Bůh má teď pro nás pouze lásku.

Všimli jste si toho, že zlořečení pronesená na adresu Adama pro jeho hřích v rajské zahradě, padla na Ježíše? Když Adam zhřešil, uslyšel: „V potu své tváře budeš těžce pracovat a země ti bude plodit trní a bodláčí.“ V Getsemanské zahradě potil Ježíš krev a ještě než byl ukřižován, byla mu na hlavu nasazena trnová koruna.

Když Adam zhřešil, sundal ze sebe a ze svého života sám přítomnost Ducha Božího. Když byl Ježíš ukřižován, byl na kříž přibit také úplně obnažený. Adam byl po svém zhřešení byl vyloučen z Boží přítomnosti. Když Kristus vzal na svá ramena naše hříchy, byl Bohem podobně odmítnut.

Vraťme se do Getsemanské zahrady. Ježíš se modlí: „Otče můj, je-li to možné, odejmi tento kalich ode mě. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.“ (verš 39). Kalich obsahující hříchy všeho světa byl podán Ježíšovi, aby ho vypil. A záleželo na něm, zda si zvolí tento

kalich vypít, anebo to odmítne. Pokud by ho odmítl, musel by si pak každý z nás svůj jedovatý pohár vypít sám. Nakonec se modlí: „Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“ (Matouš 26,42). Ježíš si zvolil ten jedovatý kalich za nás vypít.

Agonie, kterou prožil Ježíš v Getsemanské zahradě, ho připravila na agonii na kříži. Getsemane bylo místem rozhodnutí, Golgota byla místem realizace. Ježíš i Jidáš, oba dva, učinili v té zahradě svoje finální rozhodnutí. Ježíš se rozhodl v náš prospěch, ale Jidáš se rozhodl v neprospěch Krista Ježíše. V jedné zahradě lidstvo padlo, v jiné zahradě bylo rozhodnuto o vykoupení člověka.

Ještě když se Kristus modlil v Getsemane, přišli jej zatknout římsí vojáci a chrámoví hodnostáři (Jan 18,2-3). Vedl je Jidáš, „syn zatracení“ (Jan 17,12). Jak se přiblížil, pokročil Ježíš k nim a zeptal se „Koho hledáte?“

„Ježíše z Nazareta,“ odpověděli.

Když Ježíš odpověděl „Já jsem to“, ustoupili vojáci trochu dozadu a padli na zem. (Jan 18,6). Ježíš jim ukázal svou moc nad nepřáteli. Dokázal jim, že má moc nad vším a že cokoli mu udělají, bude pouze s jeho svolením.

Jak je napsáno, vedl vojáky, kteří přišli do Getsemane Ježíše zatknout, Jidáš – jeden z Ježíšových dvanácti učedníků. Jidáš byl velmi inteligentní učedník. Měl za úkol dohlížet na finanční prostředky skupiny. Naneštěstí si z pokladny často kradl peníze pro sebe. Jidáš se nikdy plně Ježíši nepodřídil a když jej Ježíš káral za jeho chamtivost, rozhodl se mu pomstít a zradit ho židovským hodnostářům (Jan 12,3-7, Marek 14,6-10). Toto nám ukazuje na období posledního velkého soužení. Hlavní proud křesťanství bude stejně jako Izrael za dnů Ježíše rozdělen na náboženskou hierarchii a jejich následovníky a na několik věrných, kteří budou plně oddaní Ježíši. Jeden bude stejně jako Jidáš „syn zatracení“ (Jan 17,12 a 2. Tesalonickým 2,3) vybraný, aby zradil své věrné. Stejně, jako židé a pohané společně usilovali o to, aby se zbavili Krista, tak se spojí církve a stát, aby se zbavili věrných následovníků Ježíše (Zjevení 13,15).

Je těžké si představit, že by nás zradil přítel. Ale že by nás zradil přátelským polibkem? Vždyť polibek je symbol loajality a lásky. Stejný scénář se bude opakovat i na konci časů. Antikrist bude slibovat Kristovým následovníkům lojalitu, ale jen proto, aby je zničil.

Z mnoha důvodů jsou často oblíbenou četbou biografie. Jedním z nich je fakt, že v nich čteme o smutku, zkouškách, úspěších a zklamáních, které odrážejí naše vlastní zármutky, zkoušky a zklamání. Pád Jidáše by nám měl připomínat, že i my jsme mnohokrát Ježíše zradili. A často za mnohem méně než za třicet stříbrných. Možná, pokud bychom dokázali naše hříchy pojmenovat těmi správnými slovy, bychom se od nich dokázali odvrátit.

„Co to děláš, Jidáši?“

„Přišel jsem, abych tě zradil, Pane.“

„Co to děláš, Julie?“

„Lžu, Pane.“

„Co to děláš, Jacku?“

„Kradu, Pane.“

„Co to děláš, Marku?“

„Cizoložím, Pane.“

Pokud jsme čestní ohledně svých hříchů, nebudeme v Jidášovi vidět jen naši špatnost, ale také naši schopnost odolávat samotnému Bohu. Tato síla se nazývá svoboda. Bůh nám dal svobodu, ale svoboda je obrovská zodpovědnost! Lidé, kteří jsou svobodní, mohou činit velké dobro, ale i velké zlo.

Bůh je gentleman, on nás nikdy netlačí k tomu, abychom jej následovali. Pamatujete na bohatého mládence? (Marek 10,17-23). Odchází zarmouceně od Ježíše a Ježíš jej nechává jít. (Neběží za ním, aby jej vzal za loket a domlouval mu: „Počkej, promluvme si přece rozumně.“) Zní to docela hrozně. Znamená to, že musíme být neustále na pozoru, abychom naši svobodu nezneužili.

Podívejme se na vojáky, kteří padli k zemi, když Kristus deklaroval své božství. Poučili se z toho? Zjevně ne! Nepoučili se ani ze zázraku, kterého byli v té chvíli svědky, když jeden z učedníků ve snaze bránit Ježíše usekl vojákovi ucho a Ježíš ho hned zase uzdravil (Lukáš 22,49-51).

Pokračovali ve svém zlu. A stejně tak jste jistě činili často i vy – a já.

Čteme, že vojáci Ježíšovi svázali ruce. My děláme často to samé. Je-li náš život příliš hektický, než abychom trávili čas s Kristem, svazujeme mu tím ruce. Pokud nemáme čas na své děti, ale očekáváme, že budou spaseny, svazujeme mu ruce. To děláme, když nežijeme v lásce.

Poté, co byl Ježíš zajat, odvedli ho do domu velekněze na výslech. Všichni učedníci utekli v obavě, že budou také zatčeni. Po určité době se potkali Jan a Petr a sledovali události kolem Ježíše zpovzdálí. V domě velekněze pustili lid až do vnitřního nádvoří.

Petr vešel na nádvoří obdélníkového půdorysu, které bylo vydlážděné kameny a ze čtyř stran obklopené dvoupatrovými budovami. Byla chladná noc a uprostřed nádvoří zapálili oheň. Petr popošel blíž k ohni, aby se ohřál. Jedna služka si Petra všimla, pozorně se na něj podívala a řekla: „Tys byl s tím mužem z Nazaretu, s Ježíšem.“

Đábel je velmi chytrý. Nikdy neudeří způsobem, který bychom očekávali. Pokud by byl Petr předveden před Kaifáše pro víru v Ježíše, raději by zemřel, než aby popřel svého Pána. Ale v tomto případě jej obvinila pouze mladá dívka. Byla jako neodbytná moucha a Petr se ji pokoušel umlčet tím, že její slova popřel. Ale jeho zapření Ježíše bylo jako tenké ostří klínku, který se bude pokoušet đábel vbíjet hlouběji a hlouběji, aby oddělil Petra od Ježíše.

Aby se vyhnul pozornosti dalších lidí, poodešel Petr raději od ohně k bráně. Tam ho uviděla jiná služka a řekla těm, kteří stáli kolem: „Tento muž je jeden z nich.“ Když už Petr zapřel Ježíše jednou, bylo by pro něho ponižující nyní přiznat, že byl jeho učedníkem, a tak ho zapřel podruhé. Přítomní Levité, kteří se ze zatčení Ježíše radovali, se podívali na Petra a řekli: „Jistě i ty jsi z nich, vždyť i tvé nářečí prozrazuje, že jsi z Galileje.“ Tentokrát se Petr zapřísahal, že Ježíše nezná.

A tehdy zakokrhál podruhé kohout a Petr si vzpomněl na slova, která mu Ježíš řekl: „Dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Ve stejné chvíli se na Petra Ježíš podíval. Byl to pohled zklamání, lásky i odpuštění. Ten pohled Petrovi zlomil srdce. Vyběhl z domu velekněze a hořce plakal (Marek 14,66-72). Tam venku z domu, když byl pouze sám s Bohem, se Petr narodil znovu.

Již dříve mu Pán řekl: „Petře, až se obrátíš, posiluj své bratry.“ Ježíš viděl všechno předem, Petrovi předem odpustil a uzdravil jej. Jak velká je to láska!

Že má tento příběh pravdivé jádro, ukazuje také to, že ho zapsali všichni evangelisté. Ve všech čtyřech evangeliích je zaznamenáno jen několik málo událostí a toto je jedna z nich. Petrovo zapření Ježíše muselo být pro Jana velmi důležité, když ho vzpomenu i on, přestože věděl, že o něm hovoří i ostatní tři evangelia.

Každá věta v popisu této události je dramatická, i krátké věty mohou mít obrovský význam. Proč se Petr vrátil a následoval Ježíše do domu velekněze? Udělal to z hrdosti. Dříve se vychloubal, že i když by Ježíše ostatní učedníci opustili, on to nikdy neudělá (Marek 14,29-31). Jak by se mohl podívat ostatním do očí, kdyby teď prostě utekl?

Tento příběh popisovaný v bibli je i naším příběhem, protože ty i já jsme Petrové. Kristova kauza je projednávána na soudu i nyní, stejně jako tehdy v rezidenci velekněze. Není to pouze nějaká historie. Děje se to stále! A my můžeme zapřít Ježíše stejně, jako to udělal Petr. I my můžeme předstírat, že nejsme Ježíšovi následovníci. Ale vždy musíme pamatovat na to, že každé špatné slovo anebo skutek jsou jako žalud, ze kterého vyroste velký dub. Každý špatný čin se mnohonásobí.

Silný řetěz není silnější než jeho nejslabší článek, stejně tak jako jedna trhlina v trupu lodi může způsobit potopení celé lodi. A stejně tak může jeden hřích úplně srazit hříšníka. Jediné bezpečné místo je žít v Kristově blízkosti. Tradice říká, že kdykoli později, třeba i po několika letech, kázal Petr v časných ranních hodinách a stalo se, že zakokrhál kohout, Petr přerušil kázání. Když opět v kázání pokračoval, byla kolem něj taková laskavost a jemnost, že s ní splynul každý člověk přítomný ve shromáždění.

Ježíš uzdravil padlého Petra a použil jej k tomu, aby šířil dobrou zvěst o Ježíšově smrti a jeho zmrtvýchvstání o letnicích pohanskému světu. Petr byl mocný kazatel za Pána Ježíše Krista až do té doby, než byl podobně jako Ježíš pro svou víru ukřižován.

Jsou dva základní typy zrady, které může člověk způsobit na království nebeském. Prvním je předstírat, že jste následovníkem Krista, když jím nejste. A druhým je opak – předstírat, že nejste následovníkem Krista, když jím jste. Jidáš byl prvním typem zrádce a Petr tím druhým. Jidáš zradu Krista plánoval, ale Petrova zrada byla pouze jakési klopýtnutí. Jidáš nebyl Ježíši věrný, ale Petr ano.

Petr se domníval, že může ochránit Ježíše svým mečem, ale jeho protivník uhnul. Místo toho, aby mu srazil hlavu, mu pouze usekl ucho. Kdykoliv se církev snažila nebo snaží bránit či šířit království Boží mečem, mine se cíle.

Ale abychom byli k Petrovi spravedliví, je třeba zdůraznit, že pravou příčinou toho, proč jeho meč vojáka nezabil, byla přítomnost Ježíše. V přítomnosti živého Ježíše nikdo nikdy nezemřel. On přerušil každý pohřeb, při kterém byl přítomen, a také byl první ze

všech třech ukřižovaných mužů, který na Golgotě zemřel.

Kristus je stále schopný napravovat naše chyby. On může změnit smrt v život, porážku ve vítězství a selhání v úspěch. Když prožíváte nějakou krizi, nespěchejte usekávat lidem uši. Pokud to uděláte, budete mařit Boží plán. Ježíš tehdy Petrovi přikázal: „Schovej ten meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi dal Otec?“ (Jan 18,11). Ježíš nepotřebuje naši intervenci, on potřebuje naši věrnost jemu a jeho plánům.

Čteme, jak se Kristus sám nabízí vojákům v Getsemanské zahradě, jak se dobrovolně vydává k zatčení. Dovoluje, aby mu svázali ruce a z kříže slyšíme jeho šepot: „Nezachránil jsem sebe, ale mohu zachránit vás. Neodvrátil jsem svoji tvář od hanby a plivání, aby vaše tváře mohly zářit jako slunce. Nesl jsem kříž, abyste vy jednoho dne mohli nést žezlo. Nesl jsem korunu z trní, abyste vy mohli nést korunu slávy. Visel jsem v agónii na kříži, abyste vy mohli sedět v triumfu vítězství. Sestoupil jsem do hloubek, abyste vy mohli vystoupit k výšinám.“

Pokud nás tak úžasná Ježíšova láska nezmění k lepšímu, jsou naše srdce vzdálena vykoupění.

Nesmíme se domnívat, že Kristus byl zrazen, zatčen a ukřižován římskými vojáky, chrámovými strážemi, Jidášem, Kaifášem a Annášem, nebo dokonce Pontským Pilátem. Ne, byl to Zákon, který přibil Krista na kříž, a byl to soud a spravedlnost Boží, která ho vyvolila, protože on byl tím, který byl stanovený pro to, aby byl zastoupením za hříšníky.

Všechno, co se stalo Ježíši Kristu, se mělo stát hříšníkovi.

My si zasloužíme, abychom byli svázáni, aby na nás bylo pliváno, abychom byli bičováni a ukřižováni. Ale protože Ježíš vzal na sebe moji smrt, budu já žít věčný život, pokud v Krista vložím svou víru. Protože on na sebe vzal moji pohanu, já budu mít slávu. Protože on na sebe vzal moji vinu, já budu mít jeho spravedlnost.

15: Ježíš před soudem

Když Annáš vyslychal Ježíše ohledně jeho učení, odpověděl Ježíš, že všude, kde se židé setkávali, tedy v chrámu a v synagogách, „vždy mluvil otevřeně, nic neřekl potají.“ Jeho svědky jsou lidé, tak se jich Annáš má zeptat sám.

Každé slovo vyslovené potají je infikováno pochybností a hříchem. V kontrastu s tím byl náš Pán zářivý, jasný jako slunce. A všechno, co činí Ježíšův následovník, by mělo být stejně transparentní jako sluneční svit.

Když jeden ze strážců udeřil Ježíše do tváře za způsob, jakým odpověděl Annášovi, Ježíš odpověděl: „Řekl-li jsem něco špatného, prokaž, že je to špatné. Jestliže to bylo správné, proč mě biješ?“ Ježíš nebyl slaboch. Být křesťanem neznamená být měkký. Znamená to stát jako skála za tím, co je správné.

Je smutné, ale zřejmé, že církevní soud s Ježíšem ustanovil vzor pro budoucí církevní soudy. Ještě po dvou tisících letech pronásledovaly církevní organizace, které odmítly evangelijní pravdu, ty organizace, kteří ji přijali. Protože pravda evangelia se staví proti „lidským tradicím“. Ty jsou s evangeliem v rozporu, a proto – aby mohly přežívat člověkem vytvořené tradice – bylo raději potlačováno evangelium.

Po soudu byl Ježíš odveden ke Kaifášovi, nejvyššímu knězi, který byl zodpovědný za celý náboženský systém. Tento člověk velké autority překypoval pýchou. Sloužilo mu až dvacet tisíc kněží a celý Izrael ho respektoval jako hlas Boží. Proč vykonával tuto funkci? Jeho povinností bylo zachovávat náboženské tradice, a to za každou cenu. Ale když se lidské tradice protíví Božím přikázáním, jsou biblicky smýšlející lidé postaveni před volbu. U Matouše ve 23. kapitole je popsáno, jak Ježíš napadl Kaifáše a jeho zkažený systém kvůli nespravedlivým požadavkům, tradicím, financím, způsobům misie a jejich spiritualitě. Tehdy šlo o čelní konfrontaci. Buď musí odumřít zaostalá instituce – anebo musí umřít Kristus. Kaifáš na to měl jednoznačnou odpověď. Ve skutečnosti řekl: „Jste blázni, pokud nechápete, že je lépe, aby byl obětován jeden člověk než židovství.“ (Jan 11,49-50).

Ale Kristus celý problém obrací. Říká jim, že přijde doba, kdy on bude soudit je. Jinými slovy – ať se rozhodnou jakkoliv, měli by přitom pamatovat na onen soud v budoucnu.

Ježíš stál sedmkrát před soudem: nejdřív před Annášem, pak před Kaifášem, následoval večerní soud Sanhedrinu, pak druhý den brzy ráno opět před Sanhedrinem, pak soud před Pilátem, před Herodem a znovu před Pilátem. Židé vznesli proti Ježíšovi sedm obvinění: že vyhrožoval zničením chrámu, že byl zločinec, že kazil národ, že vystoupil proti placení daní Římu, že pobuřoval lid, že prohlašoval, že je král a že se nazýval Synem Božím.

O Ježíšově nevině svědčilo sedm lidí. Hlavní soudní přelíčení před Pontským Pilátem mělo sedm částí, při kterých byl Ježíš střídavě v přítomnosti Piláta nebo mimo ní. Janovo

evangelium nás spravuje o tom, že dal Pilát Ježíšovi sedm otázek a všechny čtyři evangelia se shodují v tom, že Pilát sedmkrát řekl, že nenašel na Kristovi žádnou vinu.

Ježíš vytrpěl sedm nespravedlivých trestů: bili ho do tváře a pak po těle, podstoupil rituální bití, bičovali ho, plivali na něj, bili ho holí do hlavy a nakonec ho ukřižovali. Ukřižovaný Ježíš měl na těle sedm ran a jeho ukřižování trvalo sedm hodin (šest hodin visel na kříži a sedmou hodinu ho sňali z kříže). Ježíš také sedmkrát promluvil z kříže a sedmkrát na něj někdo po dobu ukřižování mluvil.

To je nepřehlédnutelná série sedmiček. Proč je právě v této části bible tolik sedmiček? Židovské slovo *sheba* lze přeložit dvěma způsoby - jako „sedm“ nebo jako „smlouva“ (viz Genesis 21,27-31). Bůh nám dal smlouvu, že nás zachrání od našich hříchů, a pokud přijmeme jeho spasení, staneme se jeho lidem. Ježíš prolil svou krev na kříži za naše spasení. On byl „krví té smlouvy“, která bude vylita za mnohé kvůli odpuštění jejich hříchů (Matouš 26,28). Kdykoli pijeme tuto „krev“, připomínáme si, že přijímáme Ježíše jako našeho Spasitele. Všechny ty sedmičky, o kterých jsme mluvili, jsou Božím podpisem na slibu vyplývajícím z této smlouvy: Ježíš je ten, který naplní Boží část smlouvy, aby nás zachránil.

16: Ježíš versus Kaifáš

Setkání Ježíše a Kaifáše bylo tím nejdůležitějším duchovním setkáním v historii světa. Kristus, syn Boží – versus Kaifáš, hlava židovského náboženství. Náboženství zjevené Bohem bylo ve světě už víc než tisíc let, ale v době pobytu Ježíše Krista na naší zemi bylo značně degenerované. Stalo se formálním a prorostlo nánosy lidských tradic. Kristus tehdejší náboženství označil jako prázdný padělek, jako pustý chrám, který Bůh opustil (Matouš 23,38).

Kněží se místo toho, aby se starali o pastorační věřících, zaměřili na peníze a sdírali lid. Kaifáš, rozlícený Ježíšovými obviněními, se rozhodl zbavit tohoto trnu v patě. Rozhodl se, že Ježíš musí zemřít. Musel však vyřešit závažný problém: Židé totiž neměli oprávnění kohokoliv popravovat. Toto právo patřilo pouze Římanům, okupační moci.

Druhý problém, který bylo třeba vyřešit, byla skutečnost, že židé neměli pro římského prokurátora, Pontského Piláta, žádnou věrohodnou kauzu. Nemohli najít ani svědky, kteří by se shodli ve výpovědích. Vypadalo to, že kauza proti Kristu skončí neúspěchem. A pak přichází Kristus a vystupuje, jako by on soudil je. Tehdy nejvyšší kněz ztratil nervy a přímo se Ježíše zeptal: „Řekni nám! Jsi skutečně syn Boží?“ Ježíš mu odpověděl, že se v budoucnu vrátí jako soudce a napraví všechno zlo ve světě.

Nikdy se nebojte stát na straně menšiny, která miluje Ježíše a slouží mu. Neobávejte se davu, který křičí, že se mýlíte. Když stojíte na straně Ježíše a když je on s vámi, můžete říci: „Přijde čas, kdy se vše obrátí, kdy budou první posledními a poslední prvními.“

Jen za krátko poté se země pod nohama Kaifáše a jeho nohsledů zachvěla, hroby se otevřely a vydávaly mrtvá těla (Matouš 27,50-53). Slunce skrylo své světlo a opona v chrámu se roztrhla na dvě poloviny a otevřela cestu k přítomnosti Boha. To všechno ukazovalo na dobu, kdy se vrátí Ježíš na náš svět zpět jako soudce. „V ten den se hroby opět otevrou (Jan 5,28-29).“

V ten den se slunce zatmí „jako smuteční šat“ (Zjevení 6,12) a Bůh se ukáže všem (Zjevení 6,16-17). Ježíš přichází jako soudce. Přichází soudit jednotlivce, církevní společenství, organizace, společnosti, národy, celý svět. Existuje jen jedna cesta, jak uniknout odsouzení při tomto soudu, a sice odevzdat své hříchy tomu, který kvůli nim zemřel na kříži. Ti, kteří tak učiní, budou očekávat Kristův příchod s velkou radostí (2. Timoteova 4,8, 1. Janova 2,28). Ti, kteří odmítnou, budou při jeho návratu naplněni strachem (Zjevení 1,7 a 6,12-17). Jejich hříchy je zničí.

Kaifáš se rozhodl, že pokud má zachránit židovskou církev, musí Ježíš zemřít. Ale Ježíš na tuto zem přišel právě proto, aby církev zachránil. Na které straně bychom stáli, kdybychom tam tehdy byli? Stáli bychom na straně Kaifáše, abychom zachránili církev a její zkažené a tradicionalistické učení? Nebo bychom stáli na straně Krista a Božího slova?

Neustále musíme volit mezi Kristem a církví, mezi tím, co je populární a ustálené a tím, co je pravda, mezi tím, co je mylné a co správné. Dr. Arthur Beitz řekl: „Není potřeba ukřižovat Krista, abychom zachránili instituci. Pokud by v ní už Kristus nežil, byla by tato instituce už mrtvá.“

Náš osud závisí na tom, jaký postoj zaujmeme ke Kristu. Jak přijímáme Ježíše zvaného Kristus? Při každé volbě se musíme rozhodovat mezi Kaifášem a Kristem, volit peklo, nebo nebe. Kdykoli nás Kristus konfrontuje s jeho pravdou a slovy, volíme si svůj osud.

Jidáš se rozhodl postavit na stranu Kaifáše, ale později si uvědomil, že odmítnutí Ježíše byla špatná volba. Vrátil peníze, které dostal za zradu Ježíše vrchním kněžím a starším, a přiznal, že zradil nevinnou krev (Matouš 27,3-5).

V církvích je dnes mnoho Jidášů. Lidí, kteří dostávají příjmy od náboženských organizací, ale kteří zrazují Ježíše a jeho evangelium. Místo toho, aby se vírou postavili na stranu Krista, který slíbil, že se postará o jejich potřeby (Matouš 6,25-34), se staví na stranu těch, kteří jim poskytují finanční zabezpečení v tomto světě.

Volba je na každém nás: víra v Ježíše, anebo stříbro v ruce.

Ti, kteří upřednostní stříbro před tím, aby se o ně postaral Ježíš, budou jednoho dne litovat, že měli tak slabou víru a že byli tak krátkozrací. Podobně jako Jidáš přiznají svou chybu, ale už bude příliš pozdě. Nebudou to jejich hříchy, které je zničí, ale jejich svobodné rozhodnutí nestát na straně Ježíše.

Hřích vypadá velmi atraktivně do té doby, než mu podlehneme. Ale v tom okamžiku, kdy zhřešíme, jeho lesk mizí. Předtím než zhřešíme, se hřích zdá malý a odměna velká, ale pak si priority vymění místa. Požitek je nicotný a hřích se před námi začne tyčit do výšky jako hora. Satan nás svádí prázdnými sliby a pak nás nechá v zoufalství naší viny. Hřích nikdy neposkytne to, co sliboval, jeho návnada má na háčku jed.

Všimněte si reakce kněží na Jidášovy výčitky svědomí: „Co nám je po tom?“ pošklebovali se. „Tvoje věc.“ (Matouš 27,4). Podobně jako Kain, který zavraždil svého bratra, ani oni nepřijali zodpovědnost za to, aby se o svého bratra starali. My můžeme velmi lehce posoudit, zda patříme Kristu nebo satanu podle toho, jak se staráme o své bližní.

Jestli svým bratrům a sestrám pomáháme nést jejich břímě, patříme Ježíši. Pokud se staráme pouze o sebe a o bratry a sestry v nouzi ne, patříme satanu.

Je pouze Jeden, který se o nás skutečně stará, zve nás: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Matouš 11,28)

17: Ježíš versus Pilát

V minulé kapitole jsme se zabývali tím, jak Ježíše soudily náboženské autority. Nyní se podíváme na soudy autorit světských.

Vedoucí představitelé Izraele ženou Ježíše před Pontského Piláta, římského guvernéra v Palestině. Pilát přijel do Jeruzaléma ze své rezidence – přímořského města Caesarea Maritima. Do Jeruzaléma nepřijížděl Pilát často, město mu připadalo příliš nudné. Preferoval výstřednější a vzrušující společnost.

Pokud byl v Jeruzalémě, bydlel v paláci Heroda. Do tohoto paláce také přivedli Ježíše. Ale nikdo z židů nechtěl vejít do nežidovského příbytku tak krátce před jejich velkým náboženským svátkem, aby se „neposkvřili“. Po takovém poskvřeni by nemohli slavit Velikonoce. Se zajatým Ježíšem přišli do velkého komplexu s množstvím parků, krásnou širokou cestou pro kočáry a malým jezerem obklopeným nádhernými stromy.

Přešli nádvoří a u brány požádali jednoho z vojáků, aby řekl Pilátovi, že s ním chtějí mluvit a předat mu vězně – Ježíše. Ale nepřejí si vejít do paláce.

Židovští vůdci nepochopili, že odevzdáním Ježíše nevěřícím vlastně jako národ veřejně odmítají svého Mesiáše a nabízejí ho pohanům.

Piláta v šest hodin ráno kvůli Ježíši vzbudili, což mu bylo značně nepříjemné. Už samotný kontakt s židy byl pro něho vždy jedním z málo příjemných aspektů jeho funkce. Židy nenáviděl a oni nenáviděli jeho.

Pilát tedy vyšel ven, aby se setkal se židovskou delegací, která přivedla Ježíše, a zeptal se: „Jakou obžalobu vznášíte proti tomuto člověku?“

Oni se vyhnuli odpovědi a řekli: „Kdyby nebyl zločinec, nevydali bychom ti ho.“

Pilát je začal podezírat z nekalých úmyslů a odpověděl: „Vezměte si ho vy a sud'te podle svého zákona!“

„Ale my nemáme právo nikoho popravit,“ odpověděli Židé.

Židé popravovali ukamenováním, ale Ježíš předpověděl, že zemře na kříži (Lukáš 24,6-8). Byl to trest, při kterém Ježíš bude muset vytrpět vyhasnutí svého ducha a to bude cena, kterou zaplatí za naše hříchy.

Pilát tedy rozkázal svým vojákům, aby vězně přivedli. Když Ježíš stál před ním, zeptal se ho: „Ty jsi král židovský?“ (Jan 18,33).

Pilát věděl velmi dobře o touze židů po osvobození od nadvlády Říma a po vlastním panovníkovi, který by jim vládl, a proto byl znepokojený.

Ježíš přiznal, že je vinen tím, z čeho ho obviňují, ale takovým způsobem, že je vlastně nevinný. Jak je to možné? Nebyl totiž králem na tomto světě. Kdyby byl králem tohoto světa, jeho přívrženci by za něj bojovali. Kristovo království bylo duchovní království skryté v srdcích lidí. Království, jehož občané budou pocházet ze všech národů na zemi. Ano, Ježíš byl Král králů a Pán pánů.

Pilát si brzy uvědomil, že mu židé Ježíše nevydali proto, že by udělal něco zlého,

nýbrž z nenávisti. (Marek 15,10). Pilát se opakovaně pokoušel najít způsob, jak Ježíše propustit. Říká to Lukáš ve 23. kapitole ve 20. verši, i Jan ve svém evangeliu v 19. kapitole ve 12. verši o tom píše. Skutky se ve 3. kapitole, 13. verš zmiňují o tom, že byl Pilát rozhodnutý Ježíše propustit.

Řekl židům, aby soudili Ježíše sami. Ale když jeho pokusy selhaly, poslal Ježíše k Herodovi.

Když Ježíše poslal Herodes zase zpět k Pilátovi, nabídl Pilát židům výměnou za Krista vraha Barabáše, ale ani to nepomohlo.

Pilát měl pravomoc Ježíše propustit, ale cena za propuštění byla vyšší, než byl ochoten zaplatit. Židé mu řekli zcela jasně, že pokud Ježíše nepopraví, oznámí to do Říma. Pilát, který už tak neměl úplně čistý rejstřík, věděl, že jestli to udělají, ztratí svoji pozici guvernéra. Proto musel vlastně rozhodovat mezi sebou a Ježíšem. Jeden z nich musel padnout. A Pilát se rozhodl, že to rozhodně nebude on. A vydal rozkaz k ukřižování Ježíše.

18: Ježíš nebo Barabáš

Všechny soudy nad Ježíšem byly nespravedlivé. Každý ze soudců byl současně i žalobcem, Ježíši nebyli povoleni žádní svědkové na jeho obranu. Protizákonné bylo i to, že soudy, při kterých bylo přijato rozhodnutí o popravě Krista, proběhly v noci. U soudů, při kterých figuroval jako soudce Pilát, bylo obvyklé, že měl obviněný dovolenou osobní konfrontaci se žalujícím, ale v Ježíšově případě se toto nestalo.

Poté, co Pilát vstal, aby zjistil, proč za ním přišli židovští kněží tak časně ráno do jeho rezidence, měla jeho manželka znepokojivý sen. Napsala Pilátovi vzkaz a poslala ho po poslíčkovi. Když mu lístek se vzkazem doručili, seděl Pilát na soudcovském stolci. Otevřel ho a četl: „Nezačínej si nic s tím spravedlivým! Dnes mě kvůli němu pronásledovaly zlé sny.“ (Matouš 27,19).

Jen málokdy pošle manželka svému muži do práce zprávu o svém snu, zvláště když je manžel guvernér a soudce. Je zřejmé, že její sen byl mimořádný. Síla snu ji nutila, aby zkusila zabránit svému manželovi odsoudit nevinného člověka.

Pilát se zeptal Ježíše: „Uvědomuješ si, že mám moc tě osvobodit, nebo ukřižovat?“ Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry.“ (Jan 19,11).

Tato Ježíšova odpověď je vzácný klenot, který může dát pokoj naší mysli ve všech potížích. Bůh nad námi bdí stejně tak, jako bděl nad Ježíšem. On ví o každém vlasu, který spadne z naší hlavy (Matouš 10,29-31). Nic se nám bez jeho svolení nemůže stát. Musíme se naučit říci o každé zkoušce, o každém problému, o každé své starosti: „Neměl bys nade mnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry.“

Pilát pak neochotně vytáhl svou esovou kartu. V cele smrti čekali na ukřižování tři těžcí zločinci, kteří byli zatčeni a odsouzeni za vraždu (Marek 15,7, Lukáš 23,19). Jejich vůdce byl muž jménem Barabáš, což v překladu znamená „syn svého otce“. Jak bylo v době židovských náboženských svátků zvykem, propustili vždy Římané jednoho židovského vězně, kterého si vyžádal dav. Pilát mohl volit mezi čtyřmi vězni. Věděl, že vůdcové chtěli nechat ukřižovat Ježíše, ale doufal, a dokonce počítal s tím, že si lid vybere Ježíše.

Pilát jim nato řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ zeptal se Pilát. Věděl totiž, že mu ho velekněží vydali ze zášti. Velekněží však podnítli zástup, ať jim raději propustí Barabáše.

Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám učinit s tím, kterému říkáte židovský král?“

Tu se znovu dali do křiku: „Ukřižuj ho!“

Pilát jim řekl: „A čeho se vlastně dopustil?“

Oni však ještě víc křičeli: „Ukřižuj ho!“

Tu Pilát, aby vyhověl zástupu, propustil jim Barabáše; Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. (Marek 15,9-15).

Výsledek volby vzešel z toho, že lidé podlehl tlaku zmanipulovanému davu, ne pravdě a spravedlnosti. Dav podlehl vrchním kněžím a Pilát davu. Nikdo z nich nedal přednost Bohu.

My jsme také někdy vinni tím, že když jsme zahráni do kouta, dáváme přednost lidským autoritám, ne Ježíši. Přirozenost našeho charakteru je odhalena v situaci, když jsme nuceni udělat něco špatného, abychom zachránili sami sebe. Rozhodnutí v podobné situaci odhalí, jací ve skutečnosti jsme.

Nikde není zřetelněji vidět slabost lidské přirozenosti a naše podlost, jako v křiku davu: „Ne tohoto člověka, nýbrž Barabáše!“ Přemýšlejme, co to znamená. Přemýšlejme, co to vypovídá o našich srdcích. Podobnou volbu děláme při každém rozhodnutí. Ve slovech, kterými budeme promlouvat, stojíme buď na straně satana, nebo Krista. Ve věcech, které děláme, v ambicích, které chováme ve svém srdci, si volíme buď Barabáše, nebo Krista. V podobných situacích neexistují vyčkávací postoje ani neutrální pozice. „Ten, kdo není se mnou“, říká Ježíš, „je proti mně.“

Představte si Barabáše, jak leží ve vězení a čeká na popravčího. Už slyší otvírání západky a železné dveře jeho cely se s vrzáním otevírají. Ale místo popravčího v nich stojí muž s úsměvem na tváři a říká: „Jsi volný.“ Barabáš odsekne: „Nedělej si ze mě legraci. Kecáš blbosti.“ Pak mu ten muž řekne: „Ježíš z Nazareta zemře na kříži místo tebe. Tak jdi odsud! Jsi volný.“

Toto je jádro evangelia. Ty a já jsme Barabášové – děti svého pozemského otce. Jsme odsouzeni zemřít, protože jsme se otočili zády ke svému nebeskému Otci. Ale jeden Nevinný se rozhodl, že zaujme naše místo a zemře za nás. On bude trpět, trápit se v agónii pomalé kruté smrti. Vytrpí to proto, abychom mohli být my osvobozeni. Jde na kříž nahý, abychom my mohli být oděni v jeho neposkvrněný šat spravedlnosti. A nese na hlavě trnovou korunu, abychom my mohli mít korunu slávy. Jeho tělo bylo potlučeno a probodnuto, abych naše těla mohla být oslavena.

Představte si, že by Barabáš odmítl uvěřit zprávě o tom, že je volný. Představte si, že by trval na tom, že chce stejně zemřít. Umíte si představit něco tak šíleného? Podobné šílenství je vidět všude kolem nás. Milióny lidí na světě odmítají uvěřit, že Ježíš zemřel místo nich. Milióny odmítají svou svobodu a trvají na tom, že půjdou na popravu, která bude znamenat věčné zatracení.

Tito lidi nevěří dobré zprávě. Neumí uvěřit v Boha, který by je mohl tolik milovat.

Anebo – předpokládejme, že by Barabáš tehdy řekl: „Až se polepším, až se stanu lepším člověkem, teprve potom přijmu osvobození.“ Jeho žaláři by mu jistě ihned odpověděli: „Nebud' blázen. Nejdřív musíš být propuštěný a až pak se můžeš stát užitečným členem společnosti.“

Představa, že abyste mohli mít jednotu s Kristem teprve poté, co se stanete lepším člověkem, je falešné evangelium. Skutečné evangelium je pozvat Krista do svého života vírou. On vám pak dá motivaci a sílu stát se dobrým člověkem.

Když vojáci odváděli Ježíše na místo, kde měl být popraven, „zastavili nějakého Šimona z Kyrény . . . a vložili na něho kříž, aby ho za Ježíšem nesl.“ (Lukáš 23,26). To

byla samozřejmě také byla ruka Boží. Šimon byl pohan ze severní Afriky. Byl první, kdo převzal Ježíšův kříž a následoval ho. Jeho synové, Alexander a Rufus, se stali také následovníky Ježíše a v rané církvi byli dobře známí (Marek 15,21, Římanům 16,13). Ježíš nezemřel jen za židy, ale také za hříchy „celého světa“ (1. Janova 2,2).

19: Ježíš na kříži

Dva zločinci, kteří byli ve vězení s Barabášem, byli spolu s Ježíšem vedeni na popravu. Když přišli na místo zvané Lebka, ukřižovali Římané Ježíše spolu se zločinci – jednoho po jeho pravé straně, druhého po levé. Ježíš se modlil za ty, kteří jej ukřižovali: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lukáš 23,32-34.)

Prostřednictvím Ježíše jsme přišli do Svatyně svatých (Židům 4,16). Golgotský kříž je největším Božím zjevením pravdy. Odhaluje nám skutečnou přirozenost Boha, kterého uctíváme. Boha, který je nejen spravedlivý a svatý, ale který je také připravený se za nás plně obětovat. Žádný jiný bůh se nikdy neobětoval za svůj lid. Naopak, jiní bohové požadovali od svých přívrženců oběti. Náš Bůh se stal sám obětí za nás, abychom my mohli být úplně osvobozeni od odsouzení.

Kříž byl pravým oltářem, na kterém byl Beránek Boží zabit pro hříchy světa. Jeho krev tam byla prolita pro tvoje hříchy, abys mohl být osvobozen od odsouzení podle zákona. (Jan 3,18, Římanům 8,1).

Kříž byl také místem, kde byl vykonán Boží soud nad hříchem, jak ukázalo zatmění, hromobití, zemětřesení a otevírání hrobů spravedlivých (Matouš 27,50-53).

Stejně jako rozdělil Ježíšův kříž dva zločince, kteří byli ukřižováni s ním – na zachráněného a zatraceného – tak rozděljuje na zachráněné a zavržené i celý svět. Jednoho dne budeme všichni seřazeni za jedním nebo za druhým z těchto mužů podle toho, jak jsme odpověděli na Ježíšův kříž. Stejně jako oni, i my všichni si zasluhujeme smrt.

Jediným rozdílem je, že někteří z nás se kají ze svých hříchů.

Na Golgotě se setkaly láska a nenávist. Stvořitel je rozhodnutý obětovat sám sebe za svá stvoření, ale stvoření je rozhodnuto svého Stvořitele zavraždit. A ve chvíli, když Ježíšovi vrážejí hřeby do rukou a nohou a krev mu prýští z ran, on se modlí: „Otče, odpusť jim...“

To my jsme tenkrát byli na Golgotě. My jsme se rozehnali kladivem a vbili jsme mu do těla ty hřeby. Pro naši hříšnost byl Ježíš přibit – proto, aby nám mohlo být odpuštěno.

Golgota byla peklem – peklem fyzickým i duchovním. Byla to jediná věc, kterou stvořil člověk, a Kristus se odevzdal hlubinám tohoto pekla, aby je zničil zevnitř pro všechny, kdo v něho vložili svou víru. Buď zaujme naše místo v pekle Ježíš, nebo tam půjdeme my sami. Jiná alternativa není.

Kristus na kříži je důvodem, proč nám může Bůh odpustit. Na příkladu Golgoty se učíme, co je pravé náboženství. Je to poselství o neuvěřitelné lásce, o odpuštění, spravedlnosti, o naději v našich nejhlubších temnotách. Je o tom, že radost nakonec zvítězí nad zármutkem.

Někdo napsal, že byla Golgota prožitým Kázáním na hoře, odhalením Deseti přikázání a praktickou ukázkou 13. kapitoly z 1. Korintským. Na kříži vidíme ovoce Ducha v jeho nejlepším a nejzralejším vyjádření.

Na kříži převzal Ježíš osten smrti. Když někoho píchne včela, zabije ji to, protože ztratí část svého těla. Víckrát už nikoho píchnout nemůže. Když smrt píchla Krista, zničila sebe samu. Proto Pavel píše: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ (1. Korintským 15,55). Ježíš vzal na sebe osten smrti za nás, abychom my mohli žít věčně.

Biblická evangelia popisují, že ty tři kříže byly postaveny blízko cesty. Lidi, kteří procházeli kolem, se na Ježíše dívali, vysmívali se mu a odmítali ho. Stejně to je až do dnešních dnů. Mnozí na své životní cestě projdou kolem Ježíšova kříže, ale vysmívají se mu a spílají mu.

Jen málo bylo těch, kteří se zastavili a za maskou krve, potu a much uviděli slávu. Ti společně se setníkem vyznali: „Toto byl určitě Syn Boží.“ Stejně je to i dnes. Zatímco se většina lidí bude Ježíši vysmívat a křesťanství a jeho následovníci nebudou oblíbení, vždy se najde někdo, kdo bude vidět slávu skrytou v přítmí.

Náš Pán zemřel v době Velikonoc. Patnáct století předpovídali proroci židovského národa datum smrti svého Mesiáše. Měl zemřít ve tři hodiny odpoledne čtrnáctého dne prvního měsíce. V té době se v každé židovské rodině zabíjel obětní beránek. Ve stejném měsíci, stejný den a ve stejné hodině byl obětován za nás na kříži Ježíš, „naš velikonoční beránek“ (1. Korintským 5,7). Stejně jako beránek zabítý o prvních Velikonocích započal cestu izraelských dětí z egyptského otroctví ke svobodě, vyslal je na cestu do Kanaánu, tak nás Ježíšova smrt o posledních Velikonocích osvobodila od vazby na satana a vyslala nás na cestu do nebeského Kanaánu.

Z Kristova pasivního přijetí kříže bychom se měli naučit, že v životní situaci, kterou nemůžeme nijak svými silami zlepšit, musíme důvěřovat Bohu. Bůh vše může změnit a také to v době, kterou uzná za vhodnou, změní. Promění naše trnové koruny v diadém slávy. Našeho Pána před přibitím na kříž svlékli do naha. Neměl ani bederní roušku. Byl zavěšený ve vzduchu, jako by jej odmítlo nebe i země. Bylo to symbolické vyjádření toho, že Ježíš nic nevlastní a na nic nemá právo. Představme si to – vlastník vesmíru byl svlečený do naha! Odevzdal vše, abychom my mohli vše zdědit.

Samo ukřižování ještě neznamenalo smrt. Byl to teprve začátek dlouhého agonizujícího procesu umírání. Celý náš život je vlastně takové ukřižování, které trvá, dokud nezemřeme. Musíme se naučit zvládat problémy ve svém životě tím, že budeme hledět na Krista. On tam byl místo nás.

Samotný tvar kříže symbolizuje délku, šířku, hloubku a výšku Boží lásky. Ukazuje k nebesům, odkud přišel náš Pán, ale je zakotvený do země, kterou přišel vykoupit. Roztažená ramena jsou pozváním pro všechny lidi, dokonce i pro jeho popravčí, aby k němu přišli. Lidé mohou odmítnout hněvivého boha, ale jak by mohl někdo odmítnout Boha trpícího, který byl připravený za něj zemřít?

20: Sedm Ježíšových výroků pronesených na kříži

Posledních slov umírajícího si vždy vážíme. O to více si vážíme posledních slov Ježíše Krista, Božího Syna!

Když Ježíš visel na kříži, sedmkrát promluvil. Těch několik vět popisuje sedm hlavních povinností Kristových následovníků.

Tady jsou:

První – slovo odpuštění pro své nepřátele: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lukáš 23,34).

Druhé – slovo spasení pro kajícího se zločince popravovaného spolu s ním: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lukáš 23,43).

Třetí – slovo podpory pro jeho matku: „Ženo, hle, tvůj syn!“ A pak slovo k Janovi: „Hle, tvá matka!“ (Jan, 19,26-27).

Čtvrté – slovo utrpení provolané k Bohu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Matouš 27,46).

Páté – slovo o utrpení určené přihlížejícím: „Žízním.“ (Jan 19,28).

Šesté – slovo vítězství ke svým lidem: „Dokonáno jest.“ (Jan 19,30).

Sedmé – slovo odevzdání se svému Otci: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (Lukáš 23,46).

1. První Ježíšovo slovo z kříže má velký význam. Je to slovo *Otec*. V životě jsme schopni unést velmi těžké situace, když víme, že se o nás stará milující Otec. Vydržíme téměř cokoli, pokud je to pro dobrou věc. Dítě si vezme i nejnechutnější lék, když mu ho podává laskavá rodičovská ruka. Ale být sám, nemilován a trpět bezdůvodně, to oslabuje a ničí.

Ježíšových sedm výroků bylo určeno Ježíšovým přátelům i nepřátelům, kteří stáli blízko kříže. Jak je to v bibli obvyklé, je i tato sedmička rozdělená na tři plus čtyři výroky. První skupina je plně věnována potřebám ostatních. Po vyslovení prvních tří vět nastala na tři hodiny mysteriózní tma, která pokryla celou oblast kolem Jeruzaléma na tři hodiny. Během nich Kristus nic neřekl. Pak zvolal zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Matouš 27,46). A pak přicházejí poslední tři výroky – krátce jeden po druhém.

Římstí vojáci i ostatní přítomní na Golgotě očekávali od tří ukřižovaných mužů přívál nadávek. Podle římského státníka a filosofa Seneky ukřižovaní proklínali den svého narození, svou matku, svoje katy, často plivali na lidi pod nimi. Někdy dokonce ukřižovaným vyřezávali jazyk proto, aby zastavili jejich rouhání a kletby. Ale místo nadávek se Ježíš modlil za ty, kteří jej ukřižovali, a prosí Boha, aby jim odpustil.

Není možné začít plně žít, dokud za sebou nezavřeme dveře minulosti prostřednictvím odpuštění. Plnohodnotný život nemůže žít ani ten, kdo dosud neprožil odpuštění od jiných. Naštěstí není těžké poznat, když od někoho přijmeme odpuštění. Tak jako nikdo nemůže nikomu dát peníze, aniž by je nejdříve sám dostal, tak nemůže poskytnout odpuštění nikomu, dokud ho neobdržel sám. Pokud nejsi schopen odpustit někomu, kdo proti tobě zhrěšil, je to proto, že jsi sám nepřijal odpuštění. A pokud ti nebylo odpuštěno, nemůžeš být spasen (Matouš 6, 14-15). Odpuštění je most, přes který musíme všichni přejít, abychom mohli vstoupit do Božího království.

Každý lidský vztah potřebuje někdy odpuštění. Neexistují dokonalé manželky, dokonalí manželé ani děti. Nejsou perfektní zaměstnavatelé ani bezchybní zaměstnanci. A ani přátelé nebo sousedé nejsou dokonalí. Proto musí být odpuštění základní součástí našich sociálních vztahů. Musí nám být přirozené jako dýchání.

2. Přemýšlejme teď nad slovem o spasení. Pokud mohl Ježíš darovat věčný život kajícímu se zločinci na kříži, člověku, na kterém nebylo nic dobrého, čím by se mohl před Bohem prezentovat, je třeba, aby si musel kdokoli z nás dělat starosti s tím, zda nás Bůh přijme? Nicméně – pokání neodkládejme. Nenecháme pokání na jedenáctou hodinu, protože bychom mohli zemřít v půl jedenácté.

Nejvíce z kříže je pro nás povzbuzující situace, kdy jeden z lotrů přestal klít a v údivu úplně ztichl, když pozoroval, jak se Ježíš chová. Způsob, kterým Ježíš přijímal své ukřižování, byl úplně odlišný od způsobu, jak reagoval on a jeho společník. V tu chvíli si vzpomněl na vyprávění, která slyšel o Ježíšovi, a uvědomil si, že byla pravdivá. A v tom okamžiku začal nenávidět sebe a život, jaký vedl.

V tom okamžiku si přál, aby mohl být jako Ježíš, který uzdravoval místo toho, aby zabíjel. Otočil se ke svému druhovi, který Ježíše urážel a okřikl ho: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. My jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ (Lukáš 23, 40-41).

Těmito slovy a v tuto chvíli ukázal kající se zločinec, že je moudřejší než Annáš, Kaifáš, než celý Sanhedrin, Pilát i Herodes. Ze svého místa na kříži zvrátil jejich verdikt nad Ježíšem. Pak otočil hlavu k Pánu a prosil: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“

Všimněte si rozdílu mezi kajícím zločincem a jeho druhem. Neprosil o život na tomto světě. Nežádá, aby byl sejmут z kříže. Poprvé ve svém životě zvolil správně své priority. Proč židé zabili Ježíše? Protože očekávali a toužili po Mesiáši, který jim dá světské, pozemské království. Ale Ježíš jim nabídl pouze Boha! Nejsme i my podobně pomýleni ve svých touhách? Toužíme po světských věcech až do té doby, než jsme jimi zavaleni, ale Bůh je z našeho života vytěsněný.

Litující zločinec je vzorem spasení pro nás všechny. Byl zachráněn vírou v Ježíše, ne svými skutky (viz Efezským 2,8-9). Všimněme si, jak promptně mu Pán odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ Ten samý den, kdy kající se kriminálník vložil svou víru v Krista, dostal občanství v Kristově království. Kristus sám oznámil jeho budoucnost.

Jak úžasný člověk ten zločinec byl. Ale vedle něho na kříži visel ještě mnohem úžasnější muž. Kristus slíbil věčný život člověku, který ho jen o několik minut dříve proklínal. Zde vidíme milost v jejím nejkrásnějším podání. Nejvyšší, nejhlubší, ale také nejjistější. Znamená to, že nikdo z nás si nemusí zoufat. ať už má za sebou jakákoliv minulost nebo má jakákoliv slabiny nebo špatnosti. Máme Spasitele. Pokud jsi velký hříšník, máš o to většího Zachránce.

Pokud procházíte jakýmikoliv životními zkouškami, vzpomeňte si na Ježíše. Pán Ježíš jistě prošel ještě horšími útrapami.

Těžký zločinec, který se kál, zemřel pouze první smrtí, ale Ježíš, který byl ukřižován vedle něho, měl podstoupit druhou smrt. Smrt, která mu nenabízela žádnou jinou budoucnost než hrob.

3. Třetím slovem našeho Pána na kříži bylo vyjádření citu ke své matce. Ježíš ji na Golgotě viděl stát naplněnou zoufalstvím a smutkem. Vypadala, jako by sama procházela bolestí ukřižování. Velmi dobře si jistě pamatovala slova, která slyšela při Ježíšově narození. Slova, která ji varovala před tím, že jí jednou meč bolesti probodne srdce. Nyní tam stála a ještě nevěděla, že její syn v této kruté chvíli plní záměr svého Otce. Ale Ježíš ani v době plné bolesti nezapomněl na svou povinnost vůči rodině. Požádal Jana, aby se staral o jeho matku tak, jako by byl její vlastní syn.

4. Ve čtvrtém slově z kříže – „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ – nacházíme důvod Ježíšovy smrti. V dějinách lidstva od věčnosti nebyla zaznamenána žádná věta, která by byla naplněna většími mukami. Konečným trestem za hřích není smrt – ale oddělení od Boha. Když Bůh, který je zdrojem života, naděje, radosti a pokoje, někoho opustí, všechnen život, naděje a pokoj odejdou s ním. Tomu pak říkáme peklo. Bez Boha neexistuje žádná budoucnost, jen černá díra absolutního zahynutí.

Kristus, který na svých bedrech nesl všechny hříchy světa, musel takové oddělení od Boha zakusit. Bůh zamýšlel vymazat navždy hřích ze světa, a proto Kristus, který nesl všechnen náš hřích, měl být zničen s ním. Buď bude vymazán Kristus s našimi hříchy, nebo budeme vymazáni my. Jiná alternativa neexistuje.

Ježíš byl odmítnut, abychom my mohli být přijati. Bůh se vzdálil od Ježíše, aby nás mohl spojit se sebou samým. Byl ponechán osamocení, abychom se my mohli stát členy Boží rodiny. Ježíš byl vymazán, abychom mohli my žít věčně. Toto je oběť, kterou pro nás náš Pán učinil. Vzdal se všeho, abychom my mohli všechno zdědit.

5. Pátý výrok je jediný, ve kterém Ježíš mluví o svém utrpení. „Žízním.“ Žádné jiné stížnosti ohledně utrpení a bolesti z Ježíšových rtů nezazněly. Neřekl žádné slovo sebelítosti. Prostě jen vyjádřil fakt: „Žízním.“ Jeden z vojáků namočil houbu v kyselém víně, které vojáci dostávali na příděl, a podržel ji u Ježíšových rtů. Ale slovo „žízním“ má stejně jako všechny Ježíšovy výroky z kříže i duchovní rozměr. Ježíš žíznil po lásce svých vykoupených a po společenství s nimi.

6. Šestý výrok pronesl Ježíš v šesté hodině po ukřižování, tedy také šestý den v týdnu. Vítězně vykřikl: „Dokonáno jest!“ (Jan, 19,30). V jazyce, ve kterém Ježíš mluvil, tedy v hebrejštině, je to pouze jedno slovo. Ale v tom jednom slově se skrývá celá knihovna!

Pro dlužníka toto slovo znamená, že plně splatil svůj dluh. To samé slovo znamená pro vězně, že doba jeho trestu vypršela. A tak je to i s námi: náš dluh vůči Bohu je kompletně splacen a náš trest smrti byl vykonán. A proto „Nyní není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši.“ (Římanům 8,1).

V okamžiku, kdy Ježíš tato slova pronesl, se roztrhla chrámová opona shora až dolů na dvě poloviny. To znamenalo, že Ježíš svou smrtí odstranil bariéru, která od pádu do hříchu oddělovala člověka od Boha. To proto, abychom už nadále mohli směle vstupovat do přítomnosti Boží (Matouš 27,51, Židům 10,19-22). Ježíš byl vyloučen z Boží přítomnosti, abychom mohli my do ní vstoupit.

7. Kristův poslední výrok na kříži byl určen jeho Otci: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (Lukáš 23,46). Podobně jako Jób, který také přes všechna svá utrpení odmítal opustit svou víru v Boha, odevzdal se Ježíš svému Otci, i když musel nakonec vytrpět odloučení od Boha.

Když Pán Ježíš pronášel svá poslední slova, přidal se k jeho hlasu nárek tisíců velikonočních beránků, kteří byli připraveni k oběti na zevním nádvoří chrámu na protějším pahorku. Ale naše víra nespočívá v krvi beránků, nýbrž v krvi . . . „Krista, našeho velikonočního beránka“ (1. Korintským 5,7), který byl obětován za nás.

Sedm Ježíšových výroků z kříže dobře známe, ale bylo proneseno také sedm výroků směrem ke kříži. Pocházely od lidí, kteří byli v okolí ukřižovaného Ježíše (Matouš 27,39-40). Vyřkli je zločinec po levé straně Ježíše (Lukáš 23,39) i zločinec po jeho pravé straně (Lukáš 23,40-42), přítomní vrchní kněží, učitelé zákona a starší Izraele (Matouš 27,41-43) a několika lidí stojících blízko Ježíšova kříže (Marek 15,35) - vojáků (Lukáš 23,36-37 a setníka (Marek 15,39). Ve dvou z těchto proslovů se dozvídáme, že nový Strom života už přináší své ovoce: kající se zločinec, který býval vrahem, a setník – oba dva muži, kteří reprezentovali dva protipóly spektra spasených. Ale pro většinu přihlížejících byl kříž nezajímavý. A tak to je až do dnešních dnů.

Jeden neznámý autor napsal: „Ježíš začal svou službu na zemi tím, že měl hlad, a přesto je chlebem života. Svou službu ukončil tím, že měl žízeň, a přesto je zdrojem živé vody. Ježíš byl znavený, a přesto je naším odpočínutím. Ponižil se, a přesto je Král. Obviňovali ho, že má v sobě demony, ale on demony vyháněl. Ježíš na kříži plakal, ale od té doby stírá naše slzy. Ježíš byl zaprodán za třicet stříbrných, ale vykoupil celý svět. Ježíš byl veden jako jehně na porážku, ale je sám ten dobrý Pastýř. Ježíš zemřel, ale svou smrtí zlomil smrti moc.“

21: Lidé u kříže

Začněme těmi dvěma muži, co byli ukřižováni spolu s Ježíšem. Oba dva byli zločinci. Ježíš, který byl ukřižován mezi nimi, měl na sobě hříchy nás všech, ale vnitřně byl bez hříchu. Muž po jeho pravici byl hříšný člověk. Měl v sobě hřích, ale na sobě už ne, protože mu bylo odpuštěno a jeho hříchy na sebe vzal Ježíš. Muž po levici Spasitele měl hřích na sobě i v sobě. To proto, že nepožádal o odpuštění a jeho vina zůstala na něm.

Co toto znamená pro nás dnes? Pomyslete na toho muže, který byl spasen. Byl to poslední blízký přítel našeho Pána. Měl odvahu přiznat, že se mýlil. Dokonce měl i odvahu nesouhlasit s verdiktem vrchních kněží a učitelů zákona, protože o Ježíšovi řekl: „Tento člověk neudělal nic špatného.“ Tento kající hříšník zastupuje všechny kající se hříšníky. My všichni máme hřích stále v sobě, i když ho nenávidíme. Ale už na nás nespočívá, protože jsme ho odevzdali Ježíši, který byl s hříchem ztotožněn (2. Korintským 5,21). Nám bylo prominuto a naše vina byla sejmuta.

Nyní se podívejme na druhého zločince, který své hříchy Ježíši neodevzdal. Byl Ježíši stejně blízko jako odsouzený po Ježíšově pravici, ale neuznal, že má ve svém srdci zlo. Nepřijal, že je duchovně nemocný. Pouze ti, kteří si přiznají, že jsou nemocní, jdou k lékaři. Stejně tak jen ti, kdo si přiznají, že jsou hříšníci, budou hledat Spasitele.

Je dosažení spasení lehké, anebo těžké? Je to nejen těžké, ale pokud se nerozhodnete stát lepším člověkem než jste, je to zcela nemožné. Existují zástupy lidí, ať už věřících, tak i nevěřících, kteří důvěřují sami sobě víc než Ježíši. Stejně jako odsouzený na kříži po Ježíšově levici, který se nedokázal kát, budou muset jednou odejít z tohoto světa i se svými hříchy.

Nyní se podívejte na vojáky, kteří konali své povinnosti kolem kříže. Matouš 27,35 říká: „Ukřižovali ho a losem si rozdělili jeho šaty; pak se tam posadili a střežili ho.“ Čtete popis mužů, kteří sedí, hrají a hlídají. Pohledem hlídali Ježíše, ale vůbec neviděli, na koho se to dívají. Kočka se může dívat třeba na krále, ale krále nikdy neuvidí. A tak to bylo i s vojáky. Viděli Ježíše jen jako dalšího rebela, který spravedlivě přijímá finální trest za své činy. Tito vojáci kolem Ježíšova kříže představují celé lidstvo. Ježíš nezemřel za své vlastní hříchy, protože nikdy nezhřešil. Zemřel za hříchy světa. Ale lhostejný svět – stejně jako tito vojáci – nevidí Božího Syna, který umírá na kříži za jejich hříchy. Protože jsou duchovně slepí, vidí tam viset pouze dalšího opovrhovaného člověka. Jak strašná a zbytečná je to ztráta! Ježíš zemřel, aby je osvobodil od jejich hříchů, ale oni milují své hříchy víc než Ježíše.

U Ježíšova kříže byl také setník. Dostal se k ukřižování proto, že byl právě ve službě a velel popravčímu oddílu. On ale na rozdíl od vojáků viděl, jaký je Ježíš člověk a slyšel každé slovo, které řekl. Po třech hodinách nadpřirozené tmy a velkém zemětřesení, které silně zatřáslo zemí v okamžiku Ježíšovy smrti, si uvědomil, že Ježíš nebyl obyčejným člověkem. „Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: ‘Tento člověk byl vskutku

spravedlivý.“ (Lukáš 23,47). Takže muž, který byl zodpovědný za Ježíšovu popravu, vyznal svou víru ve Spasitele. Jak nádherné evangelium: dokáže změnit dokonce i srdce těch, kteří Pána ukřižovali. Dokáže proměnit nepřátele v přátele.

Vrchní kněží, učitelé zákona a starší Izraele byli také při Ježíšově ukřižování. Ti se Ježíši ale posmívali a zdůrazňovali lidem, kteří procházeli kolem: „Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže.“ (Matouš 27,42). To, co říkali, byla pravda. Ale pokud by Ježíš zachránil sám sebe, nemohl by zachránit druhé. On musel zemřít za hříchy světa. Náboženští vůdcové, kteří byli na Golgotě přítomni Ježíšově smrti, byli vůči Ježíši v opozici, stejně jako mnoho dalších náboženských vůdců dnešní doby. Jako ti, kteří místo v Ježíše vkládají raději svou víru ve své tradice a instituce. Tehdy hlasitě vykřikovali: „Je král izraelský – ať nyní sestoupí z kříže a uvěříme v něho! Spolehl na Boha, ať ho vysvobodí, stojí-li o něj. Vždyť řekl: ‚Jsem Boží Syn!‘“ (Matouš 27,42-43). Jejich sliby ale byly úplně prázdné. Když Bůh Ježíše vzkřísil z hrobu, ani tehdy v něj neuvěřili. Kdo by chtěl být v kůži těchto pokrytců v den soudu?

U kříže s Ježíšem byli také lidé, kteří Ježíše znali, včetně žen, které ho následovaly z Galileje. Jeho přátelé stáli opodál a všechno sledovali (Lukáš 23,49). Když se blížil Ježíšův konec, přistoupili někteří z nich k Ježíšovi, aby ho utěšili. (Jan 19, 25-26). Nemohli pochopit, proč Ježíš všechny ty krutosti, které na něm byly páčány, dovoluje. Vždyť dosud vždycky každý problém v životě překonal. Proč se tedy nyní podvoluje? Proč neukáže svou moc a nesestoupí z kříže?

I my si mnohokrát za život klademe podobné otázky: Proč Bůh něco neudělá? Proč dovoluje všechno to zlo a trápení? Jistě, má pro to nějaký důvod. My jen musíme Bohu důvěřovat, že zasáhne v pravý čas. V čas, který uzná za vhodný. Teprve v tom okamžiku pochopíme, že jeho načasování bylo to nejlepší. Tak mějme víru v Boha. Zvláště tehdy, kdy procházíme údolím stínů smrti.

22: Co se můžeme naučit z Golgoty

Nápis

Nad Kristovou hlavou bylo napsané jeho provinění: „KRÁL ŽIDŮ.“ (Marek 15,26). Nápis byl vyvedený aramejsky, latinsky a řecky (Jan, 19,20), aby mu každý, kdo procházel kolem, rozuměl. Tento nápis, který byl malou biblí pro celý svět, říkal pravdu.

Kdyby Ježíš za nás na kříži nezemřel, neměl by na zemi své království. Jeho smrt byla pokutou za naše hříchy, abychom mohli opustit toto dočasné satanovo království a mohli vstoupit do věčného království našeho Pána (1. Kolosenským, 13-14).

Svou smrtí nám Ježíš otevřel dveře, kterými se můžeme vrátit ze země smrti do země života (Matouš 27,50-51, Židům 10,19-22). Tam mohou vstoupit pouze lidé, kteří byli vykoupeni krví Beránka (Zjevení 7,14-15). Pouze ti, kterým bylo odpuštěno, se mohou stát občany nebes ((Zjevení 5, 9-10).

Pouze Ježíš, který seděl na trůnu věčného života, mohl prostřednictvím kříže překonat věčnou smrt. Protože Ježíš podstoupil kříž za nás, byl korunován králem. Po svém vzkříšení z mrtvých řekl učedníkům: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ (Matouš 28,18, viz také Filipenským 2,9-10). Nikdo nemůže mít vyšší autoritu. Ano, Ježíš je králem každého pravého věřícího.

Trnová koruna

Vojáci oblékli Ježíše do purpurového pláště, pak upletli korunu z trní a vsadili mu ji na hlavu. Pokřikovali na něj: „Bud' zdrav, židovský králi!“ Bili ho do hlavy holí, plivali na něj, klekali na kolena a padali před ním na zem. (Marek 15, 16-19).

Ježíš snesl své ponížení a naše posmívání, abychom mohli my přijmout poctu a čest, které patřily jemu.

Trny, které nás trápí nyní, nás nebudou trápit věčně, protože Ježíš z našeho trápení odebral rozměr věčnosti. Dokud budeme na tomto světě, budeme se muset s různými ostny potýkat. Není koruna bez trnů, není rodina bez problémů a žádné lidské srdce není bez zármutku. Dokonce i apoštol Pavel měl své trápení. Třikrát v modlitbě prosil, aby od něj Pán jeho osten odňal, ale pokaždé dostal stejnou odpověď: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ (2. Korinským 12,7-10). Ať už je tvým trápením cokoli, nes ho důstojně ke cti Ježíše a nezapomínej, že brzy nadejde den, kdy trny, které vstoupily do našeho světa s hříchem (Genesis 3,18), budou s hříchem, ze kterého vzklíčily, navždy vymýceny.

Tma

„V poledne nastala tma po celé zemi až do tří hodin. Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lama sabachthani?“, to jest: „Bože můj, Bože můj, proč jsi

mě opustil?“ (Matouš 27,45-46).

V poledne, kdy slunce svítilo nejjasněji, padla na celou zem hluboká tma. Bůh, „který přebývá v nepřístupném světle“ (1. Timoteova 6,16), se od Ježíše odvrátil. Věčný vztah mezi Otcem a Synem byl zpřetrhán. Světlo ustoupilo tmě, pokoj strachu, naděje zoufalství, jistota nejistotě a život smrti. A když tato rána tmy skončila, anděl Pesachu přišel, aby vzal život prvorozenému Božímu Synu. On odevzdal svůj život, abychom my mohli žít.

I na celou egyptskou zemi padla tma před tím, než zemřeli jejich prvorození (Exodus 10-11), ale v přibytých Izraelců, kteří byli chráněni krví pesachového beránka, zůstalo světlo. Podobně je tomu i dnes - kdekoli je přítomna víra v beránka Božího, tam je světlo.

Když Ježíš zvolal „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*“, byla jeho slova jasným světlem, které ozářilo scénu velkého sporu mezi dobrem a zlem. Spravedlivý byl opuštěn, abychom my, nespravedliví, mohli být přijati.

Jeho smrt je evangelijním světlem, které vítězí nad tmou. Pokud toto světlo evangelia nebudeme šířit, ale budeme ho držet pod pokličkou, zbude jen beznaděj, prázdnota a smrt (Matouš 5,14-16).

Ježíšův oděv

„Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly, každému vojákovi díl; zbýval ještě spodní šat. Ten šat byl beze švů, odshora vcelku utkaný. Řekli si mezi sebou: ‚Netrhejme ho, ale losujme o něj, čím bude!‘ To proto, aby se naplnilo Písmo: ‚Rozdělili si mé šaty a o můj oděv metali los.‘ To tedy vojáci provedli.“ (Jan 19,23-24).

Ve výše uvedené citaci jsme se dočetli, že vojáci svlékli Ježíše do naha. Udělali to samé, co udělal Ježíš před 33 lety, když se svlékl z nebeské slávy a narodil se na naší zemi jako nahé lidské dítě. Jen 24 hodin před svým ukřižováním předznamenal Ježíš svou budoucí nahotu, když si svlékl svrchní šat a ovinul si boky ručníkem, aby mohl umývat nohy svým učedníkům.

Ježíšův spodní oděv, ten beze švů, byl oděv kněžský. Připadl vojákům, kteří ho ukřižovali. A to se stále děje až dodnes.

To my jsme Ježíše ukřižovali a jeho šat spravedlnosti je pro nás připravený a je všem dostupný. Když vložíme v Ježíše svou víru, budou naše hříchy zakryty jeho spravedlností. Izajáš píše: „Velmi se veselím z Hospodina, má duše jásá k chvále mého Boha, neboť mě oděl rouchem spásy, zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha, jenž si jako kněz členku bere, a jako nevěstu, která se kráší svými šperky.“ (Izajáš 61,10).

Roztržená chrámová opona

Zemětřesení, které provázelo Ježíšovu smrt, roztrhlo odshora až dolů těžkou chrámovou oponu, která oddělovala svatyni chrámu od svatyně svatých, ve které se zjevovala Boží přítomnost (Matouš 27,51). To samé zemětřesení rovněž otevřelo hroby mnoha věrných věřících. Tito lidé byli vyzvednuti do života a poté, co byl Ježíš vzkříšen z mrtvých, vešli

do svatého města a ukázali se mnohým lidem (Matouš 27, 52-53).

To Ježíšova smrt otevřela cestu zpět k Bohu. Cestu, která byla zapečetěna od doby, kdy vyhnal Bůh Adama z ráje (Genesis 3,22-24). Bible říká: „Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla.“ (Židům 10,19-20).

Opona mezi Bohem a námi představovala naše hříchy, které nás od Boha odlučovaly. Ale když vzal Ježíš naše hříchy na sebe, představovala opona jeho tělo. Když na kříži Ježíšovo tělo zemřelo, byla zničena i opona. Jeho smrt se setřela naše hříchy, ona bariera mezi Bohem a námi byla stržena. Jeho smrt nám znovu otevřela cestu zpět k Bohu.

My lidé, kteří jsme byli do Ježíšovy oběti duchovně mrtvi, jsme byli jeho smrtí pozvednuti k životu. A při jeho vzkříšení vstupujeme do svatého města, abychom žili v přítomnosti Boží, Ježíše a nebeských andělů (Židům 12,22-24).

Krev a voda

Pokud některému římskému vojákovi utekl vězeň, byl voják popraven (viz Skutky 12,18-19). Takový byl zákon. Pokud existovalo i nepatrné riziko, že by ukřižovaný vězeň mohl po sundání z kříže ještě utéct, vojáci ho pro jistotu zabili (viz Skutky 27, 42). Proto, aby nic neriskoval, vrazil jeden z římských vojáků do srdce kopí i Ježíšovi a „ihned vyšla krev a voda“. (Jan 19,34). Římští vojáci byli profesionální zabijáci. Věděli přesně, kam bodnout, aby rána znamenala jistou smrt. Ani ránu uštědřenou Ježíšovi nebylo možné přežít.

Ježíšova krev představuje naše ospravedlnění. To Ježíšova krev nás očišťuje od hříchu (1. Janova 1,7). Voda ale zároveň představuje naše posvěcení Duchem Ježíše, který v nás působí a očišťuje nás tím, že nás omývá vodou svého slova (Efezským 5,25).

Ospravedlnění je dílem okamžiku. V okamžiku, kdy vložíme svou víru v Ježíše, jsme ospravedlněni před Bohem (Římanům 3,21-24, 28). V té samé chvíli obdržíme dar věčného života (Jan 5,24) a zároveň je nám připsána Boží spravedlnost (2. Korintským 5,21). Podobně jako ztracený syn, který žil hříšným životem, ale později toho litoval a vrátil se domů, tak i Pán přijímá nás, kající se hříšníky, zpět do své rodiny a vkládá své čisté roucho na naše ramena (Lukáš 15,11-24). Své místo v Boží rodině si nemusíme zasloužit, dostáváme ho úplně zdarma.

Všichni, kdo jsou ospravedlněni, dostávají stoprocentní spravedlnost (2. Korintským 5,21). Ale tuto spravedlnost nemáme ze sebe, je v Ježíšovi. Pokud milujeme Ježíše, dostáváme dar dokonalé Boží spravedlnosti.

Posvěcení – tedy to, co v nás dělá Duch svatý – není nikdy stoprocentní. A nikdy ani stoprocentní nebude, dokud nedostaneme nová duchovní těla při zmrtvýchvstání (1. Korintským 15,42-44). Jelikož naše posvěcení v tomto životě nebude nikdy dostačující pro věčný život, nemůžeme vložit svou víru v to, co děláme sami. Víra, která nám dává věčný život, je víra v Ježíše a jeho bezplatný dar stoprocentní spravedlnosti.

Evangelium nás učí, že s Kristem zacházeli jako s hříšníkem, i když jím nebyl,

zatímco s námi bude zacházeno jako se spravedlivými, i když spravedliví nejsme. Ježíš byl potrestán za hříchy, které nespáchal, ale my jsme ospravedlněni u Boha spravedlností, kterou jsme si nezasloužili. Nic není tak radostné jako ospravedlnění. Ospravedlnění znamená, že jsme se stali před Bohem spravedlivými. Sděluje nám to, že Ježíšova krev zakryla všechny naše hříchy – ty minulé, přítomné i budoucí. Pokud zůstaneme přimknuti k Ježíši vírou, máme věčný život jistý. Dokonce i když zakolísáme a upadneme, pak vstaneme a uchopíme za ruku toho muže z Galileje, bude nám odpuštěno a budeme před Bohem spravedliví.

Když přijmu Ježíše vírou, vstoupí do mého života i se svým darem spasení. Pokud mám Ježíše, mám i věčný život (1. Janova 5,11-12). A život, který žije On ve mně poté, co jsem byl zachráněn, se jmenuje posvěcení (Filipenským 2,13). Nicméně - jsem zachráněn pouze tím, co pro mě Ježíš udělal před více než 2000 lety na kříži, ne tím, co ve mně činí dnes. To, co pro mě udělal na kříži, je stoprocentní. Ale to, co ve mně dělá nyní, nebude nikdy v tomto životě stoprocentní, protože jsme silně poničeni hříchem, který je hluboko v našich myslích.

23: Ježíš odpočívá v hrobě

Jeden z hlavních dnů velikonočních svátků, který slavila křesťanská církev po dobu prvních pěti století, byla Bílá sobota. Byl to den, kdy Ježíš odpočíval v hrobě a křesťané tak oslavovali odpočinek, kterého pro nás dosáhl Ježíš svou smrtí na kříži. Autor dopisu židům napsal: „Neboť do odpočinutí vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili.“ (Židům 4,3).

Židé, kteří byli zachráněni z egyptského otroctví, věřili, že budou moci po vejítko do Zaslíbené země odpočinout. Ale Kanaán jim ten očekávaný nepřetržitý odpočinek neposkytl. Bohem slíbený odpočinek byl určený až pro budoucnost. „Kdyby Jozue uvedl lid do odpočinutí (Jozue 23,1), nemluvil by Bůh o jiném, pozdějším dnu. Tak má Boží lid pravý sobotní odpočinek teprve před sebou. Neboť kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočine od svého díla, tak jako Bůh odpočinul od svého.“ (Židům 4,8-10).

Skutečné odpočinutí od všech problémů spočívá pouze v Ježíši. Pokud přijmeme skutečnost, že Ježíš zemřel na kříži za všechny naše hříchy, spadne nám z ramen těžké břímě vin a skulí se do Ježíšova hrobu, kde zůstane navždy pohřbeno. A v tom okamžiku zakusíme pravé odpočinutí.

Když Pán ukončil svou práci na stvoření, řekl: „Je to dobré, je dokonáno.“ (Genesis 2, 1-3). A Adam a Eva odpočinuli s ním. Nebylo, co by mohli udělat, aby vylepšili jeho stvoření, nebylo co k němu přidat. Mohli jediné chválit Pána za ně a odpočívat a užívat si ho.

Když Pán Ježíš ukončil svou práci vykoupení, řekl: „Je to dobré, je dokonáno,“ a odpočinul v sobotní den (Lukáš 23,50-56). A všichni, kteří byli vykoupeni, s ním vcházejí v odpočinutí. Není nic, co bychom mohli udělat, abychom vylepšili vykoupení, které nám Ježíš dává. A není nic, co bychom k němu mohli přidat. Můžeme za ně pouze chválit našeho Pána, vejít do jeho odpočinutí a prožívat ho s ním.

Tak jako byla sobota dnem odpočinutí, tak i my, kdo vkládáme svoji důvěru v Ježíše, odpočíváme v jeho dokonaném díle. Není nic, co bychom mohli udělat, abychom si zasloužili spasení, protože to vše už učinil Ježíš za nás za všechny. My můžeme jen odpočívat v jeho dokonaném díle. To je ten skutečný odpočinek. Tento odpočinek slavíme každý týden. Odcházíme od svého světského snažení, abychom strávili čas s naším Pánem.

24: Ježíšův prázdný hrob

Celá zem je jeden velký hrob, který ukrývá miliardy lidí. Svět je obrovský hřbitov, kde provozujeme své drobné živnosti a oddáváme se svým malým radostem. Pak se uložíme do spánku k těm, kteří zemřeli před námi. Život není nic jiného, než putování k našemu vlastnímu pohřbu. Člověk už dokázal opanovat mnoho věcí, ale smrt jednou z nich není.

Po světě chodilo mnoho velkých náboženských vůdců, ale všichni se museli podrobit smrti. Pouze jeden z nich vstal z mrtvých, a to Ježíš Kristus. Tím, že vstal z mrtvých, obrátil poměr sil na zemi vůči hříchu a smrti. Píseň vykoupených teď může znít: „Ó, smrti, kde je tvůj ostěn? Ó hrobe, kde je tvoje vítězství?“

Apoštol Pavel napsal: „Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně.“ (1. Korintským 15,3-8).

Když Pavel asi 25 let po Ježíšově smrti a vzkříšení psal tento dopis církvi do Korintu, stále ještě žily stovky lidí, kteří viděli vzkříšeného Krista. To nemůžeme už říct o nikom jiném, kdo kdy žil a zemřel.

Smrt byla poražena! A Ježíš, který vstal třetí den z mrtvých, říká všem, kteří ho následují: „Poněvadž já jsem živ, také vy budete živi.“ (Jan 14,19). Také řekl: „Já jsem ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“ (Zjevení 1,18). Až se Ježíš na oblacích nebeských vrátí, odemkne hroby všech, kteří v něho měli víru a osvobodí je (1. Tesalonickým 4,16-18).

Celé Písmo je protkané krátkými příběhy předznamenávajícími Ježíšovo zmrtvýchvstání. V Genesis 22 je zaznamenaný příběh o Izákovi, který byl po dobu tří dnů odsouzen k smrti, ale nakonec od ní byl zachráněn jako při zmrtvýchvstání (viz Židům 11,19).

V Genesis je také napsaný příběh o Josefovi, který byl podobně jako Ježíš falešně obviněn a odsouzen spolu se dvěma dalšími lidmi, z nichž jeden byl zachráněn a druhý ztracen. Josef byl nakonec vytažen ze své cely a posazen vedle velkého krále. Z tohoto vysoce postaveného místa pak mohl nabídnout a zrealizovat záchranu svého lidu.

Také Jonáš měl zkušenost se „zmrtvýchvstáním“. Jeho oběť usmířila Boží hněv a on se mohl třetí den vrátit zpět do života.

Zkušenost se „zmrtvýchvstáním“ měl i Daniel. Ze zájisti byl vhozen do jámy s hladovými lvy a vchod byl za ním zapečetěn (Daniel 6). Ale pečeť byla zlomena a on vyšel živý ven.

Hrob, do kterého uložili Ježíše, byl také zapečetěný a hlídáný. Stejně jako brána do Edenu, která vedla ze smrti zpět k životu (Matouš 27,62-66). Třetí den po ukřižování

Ježíše, „nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm. Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví.“ (Matouš 28,2-4).

Ježíš nám svou smrtí a svým zmrtvýchvstáním znovu otevřel cestu zpátky k Bohu a k životu. To proto potom, co vstal z mrtvých, vešli do Svatého města ti, kteří byli jeho smrtí povoláni k životu, (Matouš 27,53). Právě Ježíšova smrt a vzkříšení nám dává věčný domov s Bohem.

Pod současnými ulicemi a domy Říma je asi patnáct metrů pod zemí zhruba tisíc kilometrů katakomb. Tam dolovali stavební bloky pro město. V těchto tunelech pohřbívali křesťané své mrtvé, kdežto Římané své mrtvé zpopelňovali. Křesťané raději volili pohřeb do země jako symbol své víry v nastávající vzkříšení v poslední den světa. U každého ze čtyřiceti dvou hřbitovů pod Římem byla obvykle na konci šedesátimetrové chodby velká kaple. V nich se tajně scházeli pronásledovaní křesťané a zpívali Bohu chvály.

Na konci každého shromáždění všichni společně zvolali: „On vstal z mrtvých.“

25: Ježíš v Galileji

Hned po svém zmrtvýchvstání se Ježíš setkal v prvním patře jednoho z jeruzalémských domů se svými učedníky a pověřil je, aby nesli do celého světa evangelium. Ale ještě než budou moci nabízet spasení jiným, budou ho muset pochopit sami, a proto jim Ježíš řekl: „Pokoj vám.“ Poté, co tato slova vyřkl, jim ukázal svoje ruce a bok (Jan 20,20).

Pokoj, který dostáváme z Ježíšových prvně vyslovených slov, přichází, když vidíme Ježíšovy rány a pochopíme, že byl ukřižován za naše hříchy. „Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Římanům 5,8). Pokoj přichází k těm, kdo věří, že Ježíš zaplatil plně za jejich hříchy. Mají ve svých srdcích pokoj, protože už nemusí žít v Božím odsouzení.

Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ (Jan 20,21).

Poprvé vyslovené slovo pokoj, který nám Ježíš nabízí, je hluboký pokoj. Ale toto podruhé vyslovené slovo pokoj nás zasahuje ještě hlouběji, protože je obtížné užívat si „první pokoj“ – spasení, když tvoji příbuzní a přátelé ho nejsou účastni. „První pokoj“ je spasení pro tebe, ale tento „druhý pokoj“ pocítíš teprve tehdy, když nabídneš spasení jiným. Ježíš je tady a zmocňuje tě, abys šel za druhými a sděloval jim svědectví o jeho spasení.

Ale ty budeš pravděpodobně protestovat: „Já nemám schopnosti sdělovat evangelium druhým. Nevím, co jim mám říkat.“

Ale Ježíš to ví a pokud budeš chtít, obdaří tvoji mysl Boží mocí. Dýchne na tebe a řekne: „Přijmi Ducha svatého“ (Jan 20, 22).

Modli se, aby tě sám Duch svatý naplnil a pomohl ti přinášet spasení ostatním. Když získáš nějaké další věřící pro Ježíše, naplní tě tak velký pokoj a tak velká radost, že bude až přetékat.

Ježíš dále říká: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,23)

Jinými slovy – na tomto místě nám Ježíš sděluje, že pokud se podělíte o dobrou zprávu o jeho smrti na kříži za hříchy všech lidí někomu v okruhu vašeho vlivu a oni ji přijmou, bude jim odpuštěno. Ale naopak, jestliže nepřinesete evangelium Božího odpuštění lidem ve vašem okolí, možná o něm nikdy od nikoho jiného neuslyší, a proto nebudou moci být zachráněni. Zodpovědnost je na vás. Jděte v síle, kterou vám dává Pán, a přivádějte nové ovečky do jeho stáda.

Po svém vzkříšení zůstal Ježíš na zemi se svými učedníky šest týdnů. Většinu té doby strávil ve stejném kraji, ve kterém také pobýval většinu času své služby, v Galileji. Zůstal na zemi dost dlouho na to, aby se postaral, že pravdě o jeho vzkříšení lidé pevně uvěří.

Nejdříve se Ježíš potřeboval sejít se svými jedenácti učedníky, aby napravil narušené vztahy mezi nimi. Petr – učedník, kterého si Ježíš vybral, aby byl hlavním evangelistou

skupiny, Ježíše zle zklamal. Třikrát zapřel, že Ježíše zná, a dokonce na to i přísahal. Ale hned potom Petr svých činů trpce litoval a hořce plakal. Když učedníci čekali na Ježíše v Galileji, Petr s Janem, Jakubem, Tomášem, Natanaelem a dalšími dvěma učedníky šli rybařit na jezero, ale nic nechytili (Jan 21).

Časně ráno na ně kdosi zavolal z břehu, zda se jim podařilo ulovit nějaké ryby. „Ne,“ odpověděli mu.

Muž na ně ze břehu zavolal znovu: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Rybáři se na sebe bezvýrazně podívali, pokrčili rameny a hodili síť na pravobok člunu. Neměli co ztratit. Ke svému úžasu za chvilku nemohli síť ani vytáhnout z vody, protože byla plná ryb.

Jan ukázal na muže na břehu a řekl Petrovi: „To je Pán.“ Jakmile to Petr slyšel, vskočil do jezera a plaval k pobřeží. I když svého Spasitele teprve nedávno těžce zklamal, znal Ježíše dost dlouho na to, aby věděl, že se na něho nebude hněvat. Když se Petr vyškrábal na břeh, pozval ho Ježíš, aby s ním posnídal.

Poté, co pojedli a Petrova hladina krevního cukru se zvýšila, se ho Ježíš třikrát zeptal, zda jej miluje. Petr Ježíše dříve třikrát zapřel, ale teď dostal příležitost obnovit svůj vztah s Ježíšem tím, že třikrát potvrdí svoji lásku, kterou k němu chová. Po prvním potvrzení řekl Ježíš Petrovi: „Pas mé beránky!“ Po druhém potvrzení mu řekl: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ a po třetím potvrzení: „Pas mé ovce!“ Petr dostal od Ježíše znovu zmocnění k službě apoštola a opět se stal jedním z dvanácti.

Potom, co učedníci vytáhli síť na břeh, spočítali ryby. Bylo jich sto padesát tři. V té době lidé znali existenci sto padesáti tří druhů ryb na celém světě. Úlovek z jezera tedy obrazně představoval všechny rozličné druhy lidí na světě, které bude třeba církvi zachránit v síti svého království. (Matouš 13,47).

V životě se ti jistě někdy stane, že se vrátíš „na břeh“ a výsledek tvé usilovné a těžké práce bude nulový. Tehdy tam na tebe bude čekat neznámý cizinec. Poradí ti, co bys měl udělat, a když poslechněš jeho pokyny, prožiješ neuvěřitelný úspěch. Pak si najednou uvědomíš, že tím neznámým člověkem je Ježíš a on tě pozve, abys s ním posnídal. On ví, že těžce pracuješ, že jsi unavený a že ti je zima. Když si dostatečně odpočneš a dosyta se najíš, řekne ti, že chce, abys ho následoval. Nemáš se starat o jeho plány s jinými lidmi, tvým posláním je následovat jeho.

Tajemství naplněného a úspěšného života je v následování Ježíše. Může tě to stát hodně – stejně jako to stálo Petra (Jan 21, 18-19, 2. Petrova 1,13-15). Ale cena, kterou zaplatíš, bude jen velmi malá ve srovnání s tvou věčnou odměnou.

Pouze Ježíš

Viděli pouze samotného Ježíš (Matouš 17,8).

Tato kniha je zaměřena na Krista, kříž a evangelium. Zaměřuje se na naplnění slibu, který dal Bůh před více než 3 000 lety. Bůh slíbil, že jednoho dne bude s námi bydlet a chodit mezi námi, bude naším Bohem a my jeho lidem. Tento slib byl splněn v Ježíši, který byl „Bohem s námi“. Ježíš nám přišel na tento svět ukázat, jaký je Bůh. Vzal na sebe naše hříchy, byl za ně souzen na kříži a byl za ně také odsouzen, abychom my byli od odsouzení osvobozeni. Takový je Bůh.

V knize **Pouze Ježíš** naleznete drahokamy evangelia, které vás budou inspirovat k tomu, abyste chválili Boha za jeho velkou lásku a moudrost.

Dr. Desmond Ford napsal mnohoknih o Kristov evangeliu. Je zakladatelem Good News Unlimited, multikonfesního evangelijního institutu, který vydává tiskoviny a materiály pro rychlé a efektivní šíení evangelia.

www.goodnewsunlimited.com